
Printed by P. C. Appoo at The New Art Printing Press
Nos. 144-169, Mapla's Compound, Bora Bazar Street,
& Published by M. J. Karani, 222, Bora Bazar,
Fort, Bombay.

ALL RIGHTS RESERVED.

२३ ६३ २१५०१.

પ્રવેશીકાવન

[illegible][illegible]

2014. 10. 10. 10:00 ~ 10:10
 2014. 10. 10. 10:10 ~ 10:20

દુનિયામાં, જીવનો, જીવવા સોંપેલું વજન કરી, માણસનાં જીવારજીવે તેનાં દમ તથા અદમ વિશ્વાસોમાં ખુદનું કરી, પ્રતિકાષ્ઠની મદદન વિવાની સમજણ આપી, દુનિયાના સર્વ જનાવેનો ખુલાસો આપે છે તથા જીવિષ્ય માટે ઉંચામાં ઉંચે આશાનો પ્રકાશ તેનાં જીવ્યાસીઓનાં હૃદયમાં મનપસંદ રીતે નાખે છે, જે વિદ્યા દુનિયાનાં મુશ્કેલીઓને ખુલ્લા કરી, મનુષ્યની આત્મીય તારીખ રચી કરતાં, તેની દાસની દાસને તે કેમ પદોષો તે સમજાવે છે, તથા તેનાં જીવિષ્યનો સુંદર ખ્યાલ આપે છે, જે વિદ્યા આ રમુજ આંખોથી દેખાતી દુનિયામાંજ પોતાના અવધાસને રોજી ન રાખનાં મિતોઈ જીવવા અદમ દુનિયામાં, જે આ દુનિયા સાથે ધણીજ અનસમનો સંબંધ ધરાવે છે, તેનો પણ અવધાસ સાથે સાથે કરી, આખાં વિશ્વના નિયમેને અજ્ઞાનસર સમજાવે છે, તે મદદન પવિત્ર વિદ્યા વિના બીજા કોઈપણ પાયા ઉપર ગ્યાયનું માણસની છંદગીનું, સંસાર અવદાસનું, રાજદારી રચનાનું, વા ધર્મ રચાવનાનું જીવારજીવ કાચું અને પીકળજ કરવું જોઈએ, અને એથી ઉત્પદું જે પણ જાણનો પાયો આ પુરાતન ઐતિહાસના અચળ સત્યો ઉપર નખાયો હોય તે જાણકનું જીવારજીવ, એક ખડક ઉપર ઉભા કરેલા મકાન સમાન મજબુત, જોડેમંડ તથા સાચી દેવાની જાગરનાક દોવુજ જોઈએ.

આ ઐતિહાસને જુદી જુદી ક્રમ જુદા જુદા નામોથી ગ્યાયમે છ, ખ્રીસ્તીઓમાં તેને માટે 'ગ્રામ્' સજ્જ વપરાયો છે, જીવારજીવ-ઓનાં જાણનાં તેને 'લુમ' (ખુદને પિછાળવાની વિદ્યા) તરીકે ઓળખાવી છે, અને મુસલમાની જાણઓ તેને 'અદમ-જાણ' કહે છે. આ વિદ્યા વા ઐતમ ઉપરજ જપ્ત મોટા ધર્મો ગ્યાયસા છે, અને તેજ કારણસર મોટા ધર્મોના મુશ્કેલીઓ તે ધર્મ અજ્યાસીઓને એકમીજ ને

એવી ઠાણેસ જાહેન છતાં પ્રશ્નવિદ્યાના અભ્યાસના અધિકારી હોવાનો દાવો કરી શકતા નથી..

જેઓએ ભક્તિ, પવિત્રાષ્ટ, તથા ભતિભોગ વડે અંતરહરણને શુદ્ધ કર્યું છે, જેઓનાં હૃદયમાંથી દુનિયવી વાસનાઓની શક્તિ કभी થવા માંડી છે, અને અહંકારનો બહુરૂપી દેસ મહાદેવનાં ચિદાગ્નિ કેન્દ્રમાં બળી જવા માંડ્યા છે, જેઓનાં જીવરતને અદુરમજ્જનાં પુત્ર આનરો પોતાનાં પવિત્ર તેજથી સ્વચ્છ અને નિર્મળ કર્યું છે, કર્મ, જ્ઞાન, અભ્યાસ તથા ભક્તિની શક્તિથી જેઓને અતરંગાત્મા પ્રદિપ્ત થયો છે, તેઓ અને તેઓજ આ હૃદય એલાહીનાં, આ વનુમના, આ અભિવિદ્યાનાં સાચા અધિકારીઓ ગણાય છે, તેઓજ તેની ખરી ખુબીઓ તથા મોટું મહત્ત્વ ખરેખર પિછાળી શકે છે.

[illegible]

દુનિયાના અનેક સાધુસંતોએ દરમ્મિક પંક્તિનાં શોધોને લાપક થાય એવાં સાંધણો મારફતે, જ્ઞાનનાં સિદ્ધાંતો જુદા જુદા આકારમાં બહાર પાડ્યાં છે, કે જેથી દરમ્મિક દાસને પુરેપુરો જીવ આ જ્ઞાનનાં તેજનો લાભ મેળવી પોતાની અંદર રહેલા હમ્મરી અંશ (કવચ, જીવાત્મા, Spirit) ને પોતાની ચક્તિ વિમે વિમે પ્રદર્શિત કરતો કરે.

આ જુદાં જુદાં સાંધનોમા કાવ્ય વા કવિતા એ એક અમલનું સાંધણુ છે. કાવ્યની સુદર ચબ્દ રચનાથી તેના મોહક કારણશ્રી, સ્વરો તથા તાલથી કાષ્ઠ પથ્થુ બાબદ રસીલી, મીઠી તથા સુંદર બની જાય છે. અને બધા મુહુરોમાં કવિતાઓ, માવણી, ગજલો, બપતો, દોહરાઓ, છંદો મારફતે જ્ઞાનવિદ્યાનાં સિધ્ધાંતો તથા નીતિના સખકો, સુંદર દ્રશ્યો. મનોહર ચબ્દ રચના તથા દોષ જની લેનારા અતંકારોની મદદ સાથે જરૂરને આપવામા આવે છે. આપણા આ દેશમા દોહરાઓ તથા પદો મારફતે જ્ઞાનવિદ્યા શિખાટનારાઓમાં કબીરજીનું નામ બહુ જાણીતું તેમજ નાનીતુ થઈ પડ્યું છે. મેહેરે મેહેર અને મામે મામ, વિદાનો અને વજાઓ, કપુરો તેમજ અસારીઓ, પરીતો તથા બાબારીઓ, કયા કહેનાઓ કે ગાયબકરો, ગય કિના રક, સો કાતના મુખમથી કાળ-જના રીતગરી દોહનાઓ બહાર પડી પોતાની ઉડી અસ-કેપકરના રૂપમા જે રમી દાનને સમય જ્યારે થીઓનાગોકેલ મોજવડીની નહ પા જાની જ તુ મહેનતથી જ્ઞાનવિદ્યા તરફ દર્શાવે દેશમા. કહેલો કોમો, તથા બધા ધર્મી નીતનારાઓમા દિલમોજ ઉત્પન થઈ છે, અને તેના અન્યાય સો દોષો ચાતુ થયો છે, તેવે સમયે હાલજીની પા નીતના નુબ પ્રયો ઉપરાંત કાવ્ય રચનાનાં મન હરી લેનાર પદો તથા દોહનાં મારફતે પથ્થુ આ બધી વિદ્યાઓની વિદ્યાનાં પ્રસ્તાન થાય એ અરજ એક નહવા લાપક તથા લાભકારક

જાન્ય છે. એટલાંજ કારણસર એક પારસી બંધુ, બાપ બેહેરામજી પીરોજશા માદને ધ્યેયિક શ્રમ સહ કબીરના દોદરાઓને સંબંધ કરી, તેઓને સાવક રીતે ગોઠવી, એક સુંદર પુસ્તક મારફતે જાહેરમાં આજ્યા છે.

આ પુસ્તકનાં સાંકળ્યાં તરફ એક નજર ફેંકતાંજ તેમાં કેટલી અગત્યની જાગરો સમાઈ ગઈ છે, તથા દરએક કીસમનાં વાચનારને રૂએ એવું કંઈ અને કંઈ શિક્ષણ તે મધેથી મળ્યા વિના રહેવાનું નથી, તે જટ માલમ પડી આવે છે. ખુદા, માયા, કાલ એવાં મધ્યાગાં દેહજ આવેલા દોદરામાં જલવિદ્યાનાં મુજ સિધ્ધાતો કબીરજીના સુંદર શબ્દોમાં વાંચી દરએક જીસાસુને જ્ઞાન સાથે આનંદ પ્રાપ્ત થશે એમાં જરાએ સંદેહ નથી. વળી Mysticismના અભ્યાસીઓના જીરો, જીવ તથા શિવની એક્યતા વિષેના કાવ્યો વાંચી, તથા પ્રેમ અને ખિરહા ઉપરના તેમનાં મધુર વચનો જાણી ખુશીના ખદારમાં ખીડ્યા વિના રહેવાનાં નથી. મનવિદ્યાના અભ્યાસીને જેમ મનની નાનદ ઉપના દોદરાઓ જ્ઞાન સાથે મોજ સપાદન કરાવશે તેમ માણસના સુખ દુખ ઉપર મનન કરનારને કંઈ નથા નસીત ઉપના કાવ્યો મનની રાત્રિ સાથે શિક્ષણ પુર પાડશે, અને દરએક સુખ વાચનારને સમરજી. સત સંગ. સખાવત, ધિરજ, સતોષ. વિદ્યાસ. શ્રમ. પ્રમ. આરંગીય અને નીતિના સદગુણો રાખેલી ગુદરે સતરો તેમજ અજ્ઞાન, દ્વિંસા, અનકાર કપટ, નિદો વિગેરે દુર્ગુણોની વિરુદ્ધના જીમાતિ દાદગમ્યા. અખડ લાભ વધી વિના રહેવાના નથી. આ ઉપરાંત અન્યક સમજન ગુરુ તથા સતસંગ, પડિતાઈ તથા અન્યાસ વિગેરેના કબીરજીના શિક્ષણોથી મોજ તથા જ્ઞાન પામી આનંદમય તેમજ નિર્જિત ગુરુ થશે એ તત્ત્વ વધુ નિશ્ચય છે.

દુકમાં આ પુસ્તકમાં સમાવેલી જાળદો કમ' જ્ઞાન તથા શક્તિના માર્ગોમાંના કેટલાંય માર્ગ ઉપર ચાલનારાને જોઈતો ખોરાક પુરો પાડશે. વિદ્યાના પુંજરીને વિદ્યા આપશે, નીતિના જ્ઞાનને નીતિનાં જ્ઞાનો દેશે, સુખમાં સમાધાન સ્થાપવાને અને નમ્રતા પ્રદર્શ કરવાને તેમજ દુઃખમાં ધીરજ ધરવાને અને મનને શાંત રાખવાને હીમતી મદદ કરશે, અને દરજ્જે રીતે દર કોઈ મનુષ્યને લાભ તથા બોધ દેવા ઉપરાંત આનંદ પમાડશે આમ કહેવામાં બનિશ્યોક્તિ કરેલી ગણ્યો નહીં. કપીરજ એક અશોભના માર્ગમાં આમળ વધેલા જીવ હતા, એક સાચા ભક્ત હતા, એક અરા યોગી તથા સાતેક હતા, અને તેમના વચનોએ દિંદુ-સ્થાનના ધણા વિભાગોમાં હજારો માણસોને શાંતિ તથા રાહત બક્ષી છે અને હવે પછી પણ બક્ષશે. એમનાં આવાં ઉપયોગી વચનો જળવાઈ રહે અને તેને કોઈક લાપક રીતે ગોઠવવામાં આવે એ અરેખર ઇચ્છવા જોઈ છે. અને આ ઇચ્છા બાદ માદનનાં પુસ્તકે પાર પાડી છે એ ખુશીની વાત છે.

શ્રી શંકરાચાર્યે એક પ્રખ્યાત શ્લોકમાં જ્ઞાનવિદ્યાનાં મુળ તત્ત્વોને નીચે પ્રમાણે જાહેર કર્યાં છે :—

સ્ત્રોતકાર્થેન પ્રખ્યાતિમિ ચતુક્ત મથ્ય દેહિતી :

બ્રહ્મસત્ય જગન્નિમિથ્યા જીવો બ્રહ્મ નાપર :

“જે જ્ઞાનદોને કરોડો પ્રધોમાં વીસ્તારવામાં આવી છે તે હું અરધા શ્લોકમાં દર્શાવીશ. બ્રહ્મ અથવા ખુદા સત્ય, અચ્ચલ છે, જગત્ અસત્ય, નાદા બદલાતું છે, જીવ તથા ખુદા જુદા નથી, પણ એકજ છે.”

એજ પ્રખ્યાત દિલસુદે માણસને મારે સર્વથી ઉત્તમ કાવ'

શું છે તેનો બધાં શાસ્ત્રીઓની નિતે પ્રમાણે સાર નિયત કરી શકાયો છે :—

આદ્યોધ્ય સર્વ શાસ્ત્રાની વિચારણા નીચે પુનઃ પુનઃ

ઉદ્ભવ એકમ સુનીયપત્રમ, ધૈર્ય નારાયણસ સદા

“બધાં શાસ્ત્રી ઉપર વિચાર કયો પડી તથા તેઓ ઉપર વારંવાર મનન કરવે, આ સિદ્ધિ સંભવ થાય છે, કે ખુદાનું સદા ધ્યાન કયો કરો.”

આ અમલનાં સિદ્ધિતિને તથા તેને માણસની જીંદગીમાં કેમ લાગુ પાડી શકાય તેને કબીરજીએ જિમની રસીલી બાળમાં બહુ જાણી રીતે વિસ્તાર્યો છે, અને આ કબીરવાણીનું પુસ્તક જેની કાંઈ જગ્યાએ પણ ઉપાડશે સારે તેમાંથી તેને કાંઈ અને કાંઈ ઉમદા વિચાર, મીઠાં મધુર માયાળુ વચનોમાં બાહર પાડેલા મલરી અને તેને આનંદ, શાંતિ તથા સુખ પમાડવા વીના રહેશે નહીં. દુરસદનો વખત માળવાને આ પુસ્તક એક ઉપયોગી સાધન પુરું પાડશે. માવનકારોને જોષતા દોહરાઓનો એક સારો સંગ્રહ આ પુસ્તક રજુ કરશે, અને મોજ સાથે નીતિ તથા ખુશાલી સાથે જ્ઞાન હર એક વાંચનારને સદા પુરું પાડશે.

જેહાંગીર જમશેદજી વીમાદલાલ.

નાં સમાવધાન આવતું. થયું, અને જે ત્યાં જ નેત્રુ તે ઉપરથી અને
 રોજ સાંતીના ઉપરનાં વખતોમાં આપ્યા અને અને આવતું. કે તરી
 છાત્રીનાં આગળે પડેલાં અને અગાધપણમાં મળ્યાં હતાં.

આ કાંઈ થીઓસોફીનાં યુક્તો માતાને પ્રસન્ન નાથી, તેમજ મારી
 કાંઈ તેની મતલબ પણ નથી, કારણકે થીઓસોફીની પ્રુબીધાનું વળતર
 કરતાં પાનાનાં પાનાં અંખાવે તેવું થાય છે અને અંખ નથી, અને તેને
 અંખાવે આવવાને મારા જેવા આના મનુષ્યની સહિત છેલ્લું નહિ.

વચર અપવાસે, વચર અમલે, અગાધપણમાં અથવા કાર્મી
 કહેવાથી તાત્પર્યથી કારવાદની થીઓસોફીને અને અંધારી દિવસમાં,
 વચરવામાં વા વચરવામાં આવતી હોય, પણ તેનાં સંબંધમાં અંધારું
 તો નહીં જ છે, કે નેત્રુ થીઓસોફીનાં સાદિત્વનો ખુલાસો મળતી, વચર
 તાત્પર્યથી અગાધ કરે છે, તેઓને તેમથી કાંઈક અજ્ઞાન માનવો
 અંધાર હોય આવવા માટે છે, અને તેથી તેઓને છાંદગીની નેમ,
 માણસ “ ક્યાંથી આવ્યો? ” “ ક્યાં જવાનો? ” અને તે મારે કરવા
 જોઈતા ઉપાયો વિષે કાંઈક સંતોષકારક જાન થાય છે, અને તારેજ
 તે પોતાની આખીઓ જોતો થાય છે, અને પોતાને જે કાંઈ અંધારું
 કરવું છે તેનો જાણ આવે છે, અને અંખ થવાથી તે માણસ દુનિયાને
 અથવા પોતાની આગળ પસાર થયેલી છાંદગીને કાંઈક જુદીજ રીતે
 જોતો થાય છે.

વાદરે થીઓસોફી! દુનિયાનાં કુળ ધર્મોની માતા થીઓસોફી!
 તારા પ્રતાપે કાંઈક હજારો માણસો રાદે પડી ગયાં છે, ને લાખોના
 છાંદગીને તું રાદત આપી રહી છે.

આ કાંઈ સોસાયટીના સખ ધર્મમાં આવવાથી કરીનેજ આ પુરતકમાં
 સમાવધા પડેલી કાંઈક સમજ મેળવવાને દુઃ સહિતવાન થયો છું.

આ તેમની માંજીને પુત્રી વળવાને, એ પદો છપાવી બાહર પાડવા કે કેમ તેના વિચારમાં હું હતો તેવામાં "નમે જમસીદ" માં આ જાનની નસિદનરથી લીટીએ તે પત્રના લખાણને મધ્યે છાપવાની આજી થયેલી ગોઠવણનો લાભ લેવા વિશે, માફ આન એક મિત્રે જેમ્સ, અને "નમે" ના અધિપતિ આગળ તે વિચાર રજુ કરતાં તે તેમને ખુશીથી ઉપાડી લઈ મને પોતાનો ઉપકારી કાઢ્યા, અને પરિણામમાં આ પુસ્તક વાંચક વર્ગની સેવામાં રજુ કરવાની મને જોગવાઈ મળી છે, જે માટે હું પોતાને અરજ લાગ્યેલાની મળ્યું છું, કારણકે કબીરજી કહે છે કે,

જીવન જોખન રાજમદ, અવિચલ રહા ન કોય;
જા દિન જાય સતસંગમે, જીવનકા ફલ સોય.

"માણસની જીંદગી, જવાની અને મોટાઈ એ સપર્શા હંમેશાં રકનારા નથી પણ તેનો જે દિવસ સતસંગમાં જાય વાને કુશળી સીનેની પેલી મેરના વિચારો-જિદસી કે ખુદાઈ જ્ઞાન અને વાતોમાં પસાર થાય-તે દિવસજ માણસનો ખરો જીવેસો પ્રમાણ્ય છે-કારણ કે તે હંમેશાં રકનારી છે-"

તેમ, આ પુસ્તકનું કામ હાર પાડવા પાછળ, મારો જે વખત મર્યો છે તે મારે મનસે મારી જીંદગીની શુભ પળો છે, પરંતુ ક્યાં મારી બદના સજિત અને ક્યાં આ મહાશાની કબીરજીનું જ્ઞાન ?

તેમજ આ (કબીરજી) ભાષા ગુજરાતીથી કંઈકે દરજ્જે જુદા છે, જેને જીજ્ઞાસા કહે છે, તેનો કંઈ મારો ખાસ અભ્યાસ ન હતો. વળી આ પ્રકારની મારી પહેલીજ કોશિય હોવાથી, એમાં ધણીજ આશીરવાદો જોવામાં આવે એ જનવા જોય છે. જે માટે વાંચનાર વર્ગ પાસે કબીરજીનાં જોસામાં માંજી લઈ રહે,

જયી મહાદેવ, કમીરજીની છાત્રીનો દેવાળે ચોપડીને છે આપણે
 તથા કમીરજીની બીજા જે સરખાતમાં આપણું છે તે માટે બધા પ્રયત્ન
 કરી સાદેજ R. G. Westcott ની ચોપડીને આપણી પુ.
 સંપાદનું મુજ મુદ્દામાં છે, અને મુદ્દાથી બીજું વધુ કશું નથી
 માટે કમીરજી મહાદેવ આપણી પુસ્તક કહે છે, ન તેથી હર ધર્મીય, હર
 માનમાં આપણને મુદ્દાજ ચાલ દેવાવે છે, અને તેથી તેઓ કહે છે કે,
 રામ ભણે અનુરામણી, સજ ગુણ કાચે પાયા
 વિશ્વાસે તો હરિ મિલે, હોવા કથન દોષ.

જે કાંઈ મુદ્દાની અપ પુરાતા ખાતરી કરે, તેનાં સંપાદન કુખે
 પુણ પાઠ નાખતી, અને મુદ્દાપર પુણ વિશ્વાસ રાખી તેને પ્રજાવવાની
 કૌશલ જે કાંઈ કરતી તેને મુદ્દા મળતી, કારણકે કમીરજી કહે છે કે,
 સબી રસાચન મેં કરી, હરિયા બીર ન કાચ;
 રતી બેઠે પદમીં સચરે, સજ તન કથન દોષ.

મેં જનું કિમિયું કરી જોયું, તો સંવદ મને મુદ્દાથી વધુ કારણ
 કિંમતે થયું જણાયું નહિ. તેથી (મુદ્દાની) થીક રતિ પણ જેનાં દેવામાં
 પડી જશે તેનું કરીરે મળા પેરે ચર્ચા જશે વાને ખરું સાનું તેને કાચ
 બાળી જશે.

કારે આ હીનામાં ખતમ કરતા હું અતઃકરણપૂર્વકે કુખા
 મુખગીદ કે કમીરજીની પ્રતાપે વાચનારાઓને કાંઈક નવું જણવાયું
 થતે, અને પિતાની પુનિવતી રાજને જાણવાના સાથે, જે કાંઈ ખરું કાચ
 મહાદેવનું છે ન જોતા ચર્ચા, પિતાની સરખાવના મહાદેવ કહે માટે પરિચય
 વ્યાખ્યાન રહે, અને અજ્ઞાનના પરમજ્ઞાનની પ્રેમ પ્રજાવવાને કારણે
 અર્થથી સાચવવાની થાય તથાનું.

વેદાંત જાણી }
 અને ૧૯૦૫.

બંદેરામજી પીરોજરામ માદન.

અન્યાસ છે તે તેમને સ્વભાવીક રીતે કબીરજીની વાણી તરફ પસંદી
 લઈ મળે છે તથા કબીરજીના એક આચારની હાલતમાં સાતી થાય છે.
 તેઓ પદેસ છે, કદેસ છે, અને વળી હરેસ પણ છે, કહી તેઓ વેસાપતથી
 પણ આમળ વધી ઠેક અમેરીકા સુધી જઈ આવ્યા છે, અને એ મહાન
 મુસાફરીના પ્રતાપે “ કીલીકલ કલથર ” “ નેથર કયોર ” વીગેરે
 નવિન શાપન્સોમાં અવિશ્વતા મેળવી તે અંબધી તરફવાર ચોપડી ચોપડી
 ન્યાં રચી પ્રમટ કરવા ઉપરાંત તેને સગતા “ હોમ ” “ સ્ટોસ ” જોખરો
 વગેરે આતાંઆ રચાવી તેની માલેકી માન તથા હતેદમંદી સાથે મંથાવે
 છે, અને તેના પ્રતાપે તેમણે આપણુ દેશીઓ માટે તનદરસીનો એક
 તદ્દન નવીન દરવાજો ખુલ્લો કરી આપ્યો છે.

માવાળાં મે મુખ્ય મકાર...	૪૨
માવાળાં જોયા છાતી કહાણી	૪૪
મે મલા કેમ જુલની નથી ?	૪૮
ખુદાનો આજરો હે નો માવા જુડે...	૧૧
માવાળી માખુમપર અ જનો કાળ...	૧૬

કાળ વિષે

૧૫ થી ૨૧

જમતમા કાળાં આવી નહીં જાવ	.	૧૧
સરીરના અજી રિત જાત મેલાખી	.	૧૨
ફુતિયરી માતમન હ મજ નદે	૧૫	
જીવત કોઈ મનુ નદે	.	
જીવત કોઈ મનુ નદે	.	

સંસાર સુખ વિષે

સંસાર મ જા જા જા જા જા	.	૨૨
------------------------	---	----

રમણી વિષે

૨૩ થી

નામ મેરજુલ ના જમત મોર જા	...	૨૩
ખુદાનો નામ હે કે જા અજા	.	
ખુદા નદે નદે મે જા અજા	.	૨૪
અમરજી મે કોઈ	.	૨૫
ખુદાનો મગર ના ના ના ના ના	૨૬	૨૭
નામ મેરજુલ ના જા	.	૨૮
કે જામ ના ના ના ના ના	.	૨૯
અમરજી મે કોઈ	.	૩૦

મન કેમ શુભ થાય ?	૧૫૩
મન શુભ થાય તો આપોઆપ ખુદા મળી જશે ...	૧૫૫
રાજદ (નેકવાણી) વિશે ૧૫૮ થી ૧૬૧	
મીઠા રાખો બોલવામાંજ કાયદો છે	૧૫૮
ગુપ્ત રાજદ વિશે ૧૬૨ થી ૧૬૫	
ગુપ્ત રાજદ ગુરૂ મળવાથીજ મળી શકે છે	૧૬૨
કરણી વિશે ૧૬૫ થી ૧૭૫	
નેક કરણીમાંજ સાર છે... ..	૧૬૫
જેવી કરણી, તેવું ફળ	૧૭૦
જેવી કરણી તેવી પાર ઉતરણી	૧૭૧
નેક કરણીથીજ ખુદા મળે છે	૧૭૪
પદ્ધિતાઈ વિશે ૧૭૬ થી ૧૮૭	
રાત્રિ બધાથી ધર્મગુરૂ થા પડિત થવાનું નથી ...	૧૭૬
માત્ર રાત્રિ બધાથીજ ખુદા મળતો નથી	૧૭૭
દેવું પવિત્ર થયા વિના મગજની કેળવણીથી	૧૮૨
અંદાજીનું સાર્થક થતું નથી	૧૮૨
બધી ગણીને બાહોર થયસા તો ધણા હોય છે... ..	૧૮૪
અજ્ઞાની વિશે ૧૮૮ થી ૧૯૧	
અજ્ઞાનીની સંગત કરતો ના	૧૮૮
અજ્ઞાનીને ખોટી ચીજોજ મળે છે... ..	૧૯૦
અસહ સ્વભાવ ૧૯૨ થી ૨૦૧	
જેવો જેનો સ્વભાવ, તેવું તે કામ કરે	૧૯૨
જેવી સીબત તેવી અસર	૧૯૬
જેવું જેવું કામ તેવું તેવું ફાલ	૨૦૦

જોતી કામ તેજ કરે	૭૦૩
નાચાવકને સાચક થાત કહેવી નહી	૬૦૫
સાચાવત વિશે	૨૦૭	શ્રી	૨૧૩	
મામવા કરતા આપણ બહેન, ઈ	૬૦૬
સુખ આપવામાં છે, સેવામાં નથી	.	.	.	૬૧૧
આણસના ખરા સાચાનાર વિશે	૬૧૪
ધરણ	૬૧૬
દિકર	૬૧૮
સતિયા				૭
ધિરા				..
વિશ્વાસ			૧	૭
ખાદ પ. કાવે. ન. ૩ ન				૭૧૫
ગુલામ નાથ ગુ. ૩. ૬૭				૭૧૬
નશિલ			૫	
ખાદ. ન. ૧ ન. ૭. ૫૫. ૫. ૧૦. ૭. ૭.				

總局 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部

財政 部 財政 部

財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部 財政 部

財政 部 財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部 財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

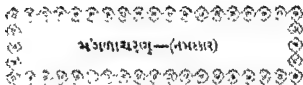
財政 部

財政 部

財政 部

財政 部

મંગળાચરણ—(નામકાર)

(૧)

મર્ચંગાર મનુ પુરુષ લય, માનકે અવન આપ;

અથમ ન હતા તાલિકે, નારા ભોગ મળ પાપ.

જીલી જેવર પુણી છે ને ને રોગા મયેલી અર છે પરીતી
 નમકાર પુ નાં રા પુ; રા નુ કે ના નામની વરકપી
 આપણા આ રા રા ના પા રા

(૨)

રેડીયલ પદ્ધતિ પુરુષ, રાજા રાજા અકાર.

રાજા પુત્ર પાલિકે રાજા ના આ રાજા રાજા

રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	આપણ
આપણ	આપણ	આપણ	આપણ	આપણ	આપણ
આપણ	આપણ	આપણ	આપણ	આપણ	આપણ

(૩)

રાજા રાજા રાજા રાજા, રાજા રાજા રાજા રાજા,

રાજા રાજા રાજા રાજા, રાજા રાજા રાજા રાજા

રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા
રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા
રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા
રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા
રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા	રાજા

પ્રથમ રૂપી સદગુરુ હય, સદગુરુ રૂપી સંત;
ઇનકે ૫૬ બંદન કિયે, આવે બવકો અંત.

પ્રદાની મુલાકાત કરાવનાર યાર, પ્રદા પોતેજ છે. દરકે માત્ર એટલેજ, કે તે પોતાની નિરાકાર સ્થિતિ ઊઠીને આપણને માટે દેદમાં આવેસા દોષ છે. એવો પ્રદાની મુલાકાત કરાવનાર યાર, એકબીજાનાં વર્તમાન મળી આવે છે; માણસના બીજા બધા વર્ગોમાં તે હોતો નથી. માટે આપણો જ્યાં જ્યાં ને જ્યારે નજરે પડે, ત્યાં ત્યાં ને ત્યારે ત્યારે આપણે તેઓને નમસ્કાર કરશું; કાંઈજ તેઓ જોજી પુનર્જન્મનાં આપણાં દુઃખોનો અંત આવે છે.

પ્રદા વિષે.

ધરતીકા કાગળ કહું, દલમ કહું વનરાય;
સાત સદગુરુ સાદિ કહું, દરિ ગુન કિયા ન લાય

આખી પૃથ્વીના અંદરું મોટું કાગળ બનાવું, સપાળ જમણોનાં લાકડાની દલમ બનાવું, અને સાત કર્મપાના પર્ણને નાલી કરી નાખું. તો પણ, દર (પ્રદા) ના ગુણો જ્યાં સુધી નહિ. આંગળ જે અંધ છે તેની મદદથી, પ્રદા જે દલ છે, તેનું આગલ ચક્ર ચક્ર કેમ ?

(૨)

ભારી કહું તો મેં ડરું, હલકા કહું તો જીક,
મેં કયા જાતું રામકો, નૈનાં કચ્છ ના દીક.

પ્રુદા ભારી છે એમ કહેતાં હું બીહું છું—જે હલકો છે કરી
કહું તો તે મરકરી કરવા જેવું માને જીકું કયા જરાજર છે—
કચ્છીરજી કહે છે કે હું છું જાણું કે પ્રુદા કેવો છે, કારણ મારી
આ ખાકી આંખોએ તેને કદી જોયો નથી. અર્થાત્, પ્રુદા આ
આંખોએ દેખાતો નથી, પણ તેને અંતઃકરણમાંજ ઓળખવાનો છે.

(૩)

એસા કોઇ ના મિત્રા, પદમે અલખ લખાય;
જિન જસિ જિન, તેજ જિન, જલતી જોત દિખાય.

એવો કોઇ મને મળ્યો નથી કે જે, અલખ માને બાહોરથી
નહિ પિછાળી ચકાપ તેણે જે પ્રુદા છે તેની આ શરીરમાંજ
પિછાળ કરાવી આપે, અને જે જોત, તેજ ને કાકા વગર
દમેસાં જળતી છે તે દેખાડે.

(૪)

દેખા હય સો કિસે કહું, કહે કોન પતિયાય;
હરિ નૈસાકા તૈસા હય, હરખ હરખ ગુન ગાય.

મેં પ્રુદાને જોયો છે તે કોણને કહું ? અને જે કહું તો તે
કોણ માનશે ?—પ્રુદા તો એકનો એકજ માને સદા એક સમાન
દાવનમાં છે; મારે હું તો તેનાં હરખે હરખે ગુણ ગણું છું, માને
તેની વાદમાં અચૂર છું.

੧੯੯

ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ

ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ

ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ

ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ

ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ

ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ ਜੇਕਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿਚੋਂ

ਜੇਕਰ

ਭੁਵਾ ਕਾਂ ਨਥੀ ਮਾਨਤੋ?

(۲۴)

પરદેશા ખાજાન ગયા, ઘર દિશાથી ખાજુઃ
કાશ્ય મનિકા પારખુ, ત્યુ આપે પતે,ગાંન?

[illegible]

443

[illegible]

	3-11	27								11 82
24/12	21	27								32
21	21	[-	22						436
42	1	11								

飞 飞 飞

১৯৭৬-৭৭ সালে ২৫ জনের মধ্যে ১৫ জনের পিতা-মাতা মৃত্যুবরণ করেছেন।
 ১৯৭৭-৭৮ সালে ১৫ জনের মধ্যে ১০ জনের পিতা-মাতা মৃত্যুবরণ করেছেন।

પ્રત્યેક દેવામાં જાહેર ને, ત્યારે તેને દેવામાં જાહેર ને
ત્યારે તેને અંદર પશુ દેખાશે ને બાહર પશુ સર્વ દેખાશે દેખાશે
એવો તે છે, જેની હસ્તીનો ભેદ બાહરથી નહિ વર્ણવી શકાય
નહિ સમજી શકાય તેવો છે.

વિષયવાસના જાય તે ખુદા દેખાય.

(૨૧)

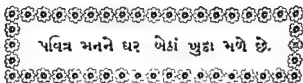
વિષય પ્યારી પ્રીતી, તબ હરિ અંતર નાહિં
જન્ય હરિ અંતરમે જસે, વિષયસે પ્રીત નાહિં.

જ્યાં સુધી હૃદયોનાં વિષયો ઉપર પ્રીતિ થવા કરે, વાને જ્યાં
સુધી હૃદયોનાં ભાગ ભાગવવાનું મન થવા કરે, ત્યાંસુધી અતઃકરણમાં
ખુદાનો વાસો નથી એમ જાણવું—પણ જ્યાં ખુદા દેવામાં વસે
શક્ય—વાને ખુદા તરફ મન લાગ્યા કરે, ત્યારે વિષયવાસના નથી
વાને દુનિવાદ વિગે ઉપરથી આવના જતી રહીએ એમ નથી
જાણવું, અને ત્યારે જ ખુદા દેખાય.

(૨૨)

અકિત ખિયાડી ઠામીયા, ઇકિ ઉરે સ્વાદઃ
જન્ય મમીયા આધમી, દિશા ખોયા હાથ.

જેથી હૃદયોનાં દરેક સ્વાદની માજ મનહમાં રહીને નિરંતર
ખાવા પીવા, વિગેરે દુનિવાદ વિચારોમાજ મન્યા રહે છે, તેઓની

(૨૫)

ચેતન ચોડી બેઠ કર, મનમે રાખો ધીર,
નિર્ભય હોડે નિઃશંક ભજ, કેવળ કહે કબીર.

તાગ મનના દગરાગ દેવ ચોડી ન મા રાગરાગી બેસ, અને પછી
જરાએ ભય થા શક મનના રિત તુ કરી પુ નર મનમા મન્યા કર,
અર્થાત્, તાગ મનમા ખોડી રિત ન આરા ન દે, અને ખુદા મળશે
કેવુ નિશ્ચય ધારી મનમા રમ ન્યા દે અને ખુ ની માન મ કાર્તવ્ય.

(૨૬)

લેહ લાગી નિભય બધા, ભરખ મયા સજ દુર
બનમે બનમે કહા દુરે, રામ વહાં ભરપુર.

ત્યારે તના મનના ખુડાની નર નર, નર નર નર રામસખમા
(રિયગમા) નર નર નર દુર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર
કરિય થી રખત ખોડી રમ નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર
સર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર
જ મય તુ કરી નર નર નર

(૨૭)

સબદિ ભુમિ બનારની, સજ નિર મયા લાય,
ગાની આગમરામ હય, જે નિર્મેળ વદ હોય

જે મન પાવત વાદ કર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર
નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર નર

(૩૫)

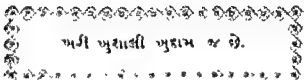
કબીર. કુતા રામકા, મોલી નામ પરાય,
મહે બિચ દોરી એમકી, છત જેએ તિત ભય.

કબીર કહે છે કે, હું તો રામનો કુતરો (નોકર) છું.
મારું નામ મોલી રામનું છે, મારા મર્જામાં પુરાના એમની
દોરી નાખી છે, એની પુરા બધા મને જેએ તો હું
ભાઈ છું; અર્થાત્, મેં મારું કિય પુરાને અર્પણ કર્યું છે
અને મારી ખાજી પ્રમાણે નહિ, પણ પુરાની મરજી પ્રમાણે
રહું છું અને કાપો કરજું.

(૩૬)

દાસ કદાવન કડન હય, મેં દાસનકો દાસ;
અલ તો એસા દો રહું, કે પાંડ તલેકી ધાસ.

પાતાને દાસ કહેવાયું એટલે પુરાનો જદો થયું એ જાણ
મુસોબ છે; હું તો તેના જાલિનો પણ નોકર હું, અને
હવેથી એવો થકને રહું, કે તેઓના પત્ર દોગડું થાક
જાતી ભડે.

૬૬

૬૬૬૬ ૬૬૬૬ ૬૬૬૬ ૬૬૬૬ ૬૬૬૬ ૬૬૬૬

૬૬૬ ૬૬૬ ૬૬૬ ૬૬૬૬ ૬૬૬૬ ૬૬૬૬

૬૬ ૬૬ ૬૬ ૬૬

૬૬૬૬

૬૬૬

૬૬૬૬

લાગેલી છે, તેને નિરાકારને પહોંચવાનું, તારા મનમાં છુપું રાખેલ
સાધન શિખવજો.

(૪૬)

હૃદયે રહે સો માનવિ, બેહદ રહે સો સાધ;
હૃદ બેહદ દોનો તજે, તારા મતા અગાધ.

સાધારણ માણસને આકારવાળી ચિત્તેનું જ્ઞાન હોય છે અને
સાધુને આકાર વગરની અપરંપાર ખાલી જગ્યાનું જ્ઞાન હોય છે.
પણ જે કોઈ એ અપરંપાર ખાલી જગ્યાનું જ્ઞાન પણ નહિ રાખે
તેના તો મહિમા અપરંપારજ નાણુવો, એટલે કે હૃદ અને
બેહદની પાર અવગાનો તો કોઈ પારજ પામી શકે નહિ.

(૪૭)

હૃદ છાંડી બેહદ ગયા, અવર ક્રિયા વિદ્યામ;
કપીરા જાતુ મિત્ર રહા, સો કહીયે નિજ ઠામ.

હૃદવાળી, આકારવાળી જોહાંન છોડીને હૃદ વગરની, આકાર
વગરની ખાલી જગ્યામાં જનું, અને એ પ્રમાણે રહેવા વચવાળી
ખીજ જગ્યા કરી લેવી, અને ત્યાં જે સાહેબ રહે છે, તેની સાથે
હું (કપીર) જેમ મળી ગયો છું, તેમ સાથે મળી જઈને રહેતું,
એ તો દરેકનું પોતાનું જ કાર્ય છે, એટલે કે તે પોતાથીજ અનુ-
ભવાય છે, ખીજે કોઈ તે દેખાડી પા કહી શકે નહિ.

(૪૮)

કપીર, થક જાય થા, પુછ ક્રિયા એક નામ;
અવત થકતા તહાં ગયા, મામ નામ નહીં ઠામ.

હું પુદાની રાહમાં ચાલ્યો જતો હતો; ચાલતાં ચાલતાં મે
એક જગ્યા પાસેથી પુદાનું નામ પુછી લીધું. પછી તે નામ જાણતો

મૂળ (ખુદા), જેનું રૂપ, રચ તે આકાર જેનું નથી તેમથી .
જ્યનું પ્રગટ થયુ બોલ છે.

(48)

હમ વાતેલી વહાં દેશડે, જહાં માલ રહ્યા બચ્યા
અનહર બાત બાતયા, અવિચલ જોન અખાંડ.

જીવ ત્યાંનો મહેવાની છે, કે અથા " શબ્દ જ્ઞાન " વાને સંજ્ઞિત
જાહેર થવાની પહેલાં શરૂઆતની કાવત, જન હૃદય સામેમાં
" શબ્દ જ્ઞાન, " અને જ્ઞાનની પ્રથમ શબ્દ " અનુભવર "

4 24 1

આમથી આકૃષ્ટ રીતે જણાયે છે કે આકૃષ્ટ ૧૪ માં આકૃષ્ટ ૧૫ ની સાથે
પ્રાથમિક સ્તરેથી જોઈ શકાય છે કે આકૃષ્ટ ૧૫ માં આકૃષ્ટ ૧૪ ની સાથે.

1. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 2. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 3. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 4. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 5. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 6. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 7. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 8. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 9. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %
 10. $\frac{1}{2} \times 100 = 50$ %

1243

હાલ વાસ્તી વડા નેશનલ ગ્રામીણ વનજીવન કુટુંબીકરણ
શબ્દ મિત્રતાના બે વહા પડે છે. (મિત્રતાના તાલ)

4. (1) $f(x) = x^2 - 2x + 1$ であるから $f(x) = (x-1)^2$ である。

એ દુનિયાનાં કેટલાંક દેશોમાં, જેવાંની આજની રીતે મુજબ અત્યંત
 જીવનનાં કેટલાંક દેશોમાં, જેવાંની આજની રીતે મુજબ અત્યંત
 જેવાંની આજની રીતે મુજબ અત્યંત

(૭૫)

મનુષ્ય જનમ તો દુર્લભ હય, નહિ વારમ વાર;
તરવર તે ફલ ગિર પડે, બહોર ને લાગે ઠાર.

જેમ કાઠ પરથી એક ફળ નિચે પડી પડ્યું તે ફરીથી કાખલ
વળગી શકતું નથી, તેમજ માણસનો અવતાર પણ મેળવવાનો એટ
મુશ્કેલ છે કે તે ફરી ફરીથી મળતો નથી.

(૭૬)

ઠાઠે સોવે નિંદબર, ભગી જપ મોરાર;
એક દિન ઐસો સોવેગો, લાંબે પાંઉ પસાર.

એવો દુર્લભ ભાગ્યવાંત માણસનો અવતાર મળ્યા પછી તું ધણ
ધણા કલાકો રાતો ઉંઘાય છે ? તું જગાય એટલું જાગ, ને જાગતો
રહીને ખુદાની જપ બને એટલી કર; હમણાં સુવાની યું જરૂર છે
એક દિવસ સુવાનો તો આવવાનો છેજ સારે લાખા પગ કરી
સુખજ રહેજેની ?

(૭૭)

કળીર ! કેવલ નામકે, જળ લગ દિવે બાત;
ઢેલ પટા બાતી જુછ, તળ સોવે દિન રાત.

હું કળીર કહેવાઉં છું, તે જપાસુધી આ દીવો બળતો રહેશે. આ
લાંસુધીજ, એક વાર તે દીવો મહંતુ તેલ પટલુ ને અતી જુગાઈ ગઈ
સારે તો પછી રાત ને દિવસ સુદ રહેવાનું છેજ.

માયાનું રૂપ દેવું છે !

(૬૩)

માયા માયે શિંગડાં, લાંબા નવ નવ હાથ;
જાગે મારે શિંગડાં, પિછે મારે લાત.

માયાને માયે નવ નવ હાથ જેટલાં લાંબાં શિંગડાં છે; તેની સામે મયા તો શિંગડાં મારે, ને પછાડે લાગા તો લાત ઝાડે, એમ જન્મે તરફથી માણસને તે મારે છે.

(૬૪)

માયા તરવર ત્રિવિધગી, રીડક દુઃખ સંતાપ;
સિતળતા સ્વપને નહિ, ફળ ફીકો તન તાપ.

માયા, રજુ ડાળીનું ઝાડ છે, જેમા રવગીરી, દુઃખ અને જગપ્રેત એ રજુ અવયુજો અરેલા છે; તે ઝાડથી માણસને સ્વપનામાં રજુ થાને કટીયી ઢાંતી મળતી નથી, તેનાં ફળ સ્વાદ રમરતા છે તે કટીરને દુઃખજ ઉપન્ન કરે છે.

(૬૫)

કબીર ! માયા મોહિની, માંચી મિથે ન હાથ;
અન ઉતાર જુડી કરે, તજ હમ ટોલે સાથ.

ઓ કબીર ! આ માયા પળીજ મેંદ પમાડનારી વાને સવમાવનારી છે, તેને માનવાથી વાને મોહવા મયા તે હાથ ન લી નથી; મન દુનિવાસથી ઉતરી જવ તે દુનિવા જવની જુગા દેવાય, બના મયા તો સાથેની સાથેજ રહે છે, તે કાઢ માણસને ઢાળતી નથી.

મામાનું રૂપ કેવું છે?

(૪૪)

મામા બાપે સિં'મદા, જાંબા તપ તપ કાપા,
જાંબા બાપે સિં'મદા, પિસે માથે કાપા,

મામાને થાયે તપ તપ કાપ મેંદલાં જાંબાં સિં'મદા છે; તેની
કાંઠે તપ તપ કાપ મેંદલાં થાયે, તપ કાપામે મામા નો બાપ કાંઈ, થાયે
જાંબાં તપ તપ કાપ મેંદલાં થાયે છે.

(૪૫)

મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા,

મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,

૪૬

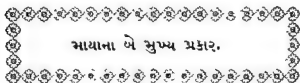
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા,

મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,
મામા તપ તપ સિં'મદા, માંક કાપ કાપા, માંક કાપ કાપા,

(૧૦૫)

જે માયા સતો તણ, મુઠં તાહિ લલચાય;
નર ખાય કર હારે તો, સ્વાંન સ્વાહ લે ખાય;

જે માયાને માધુ પુરોએ છેડી દીધી તેને, મુખ માણસે
લલચાઈને પકડે છે; જેમ માણસ ખાઈ રહ્યા પછી બાકી રહેલું એકું
બાહરે રસ્તામાં ફેંકી દે. તેને કુશળ્યા સ્વાદથી ઉપાડી લે છે, તેમ માધુ
પુરોએ છેડી દીધેલી (નિવૃત્તી) ચિન્તેને, મુખ લોકો ખુલીથી
ઉચ્છાલે છે.

માયાના બે મુખ્ય પ્રકાર.

(૧૦૬)

માયા હય દો પ્રકારખી, ભે કોઈ જાને ખાયઃ
એક મિત્રાવે રામકો, એક નફ લે ભાય.

માયાના બે પ્રકાર છે, અને તેમાં કેમ મનને, તે માયાને
ખાઈ શકે; એક પ્રકાર માને મવાના જે ઉચ્ચ પ્રકાર તે માણસને
ખુદાની મુનાબત કરાવે છે, અર્થાત્ મીઠી (નિવૃત્ત) પ્રકાર તેને નફમાં
લઈ જાય છે અને દુઃખ મનાવે છે.

(૧૦૭)

કુએ હાકી પ્રમખી, હરિજન બેડા ખાયઃ
નિએ બેડી વાધની, નારે પડે રો ખાય.

પ્રેમની કાળા / ઉચ્ચ ને હાલના ને મેળાન ખાઈ શકે છે,
અર્થાત્ નિવૃત્ત બેડી વાધની, નારે પડે રો ખાઈ શકે છે નરજીવ ખાઈ

(નીચલા પ્રકારની)

માયામાં પડેલા છવની કહાની.

(૧૧૧)

માયા દીપક નર પતમ, છમે છમી પડત;
 કહે કબીર ગુરુ જ્ઞાનસે, એકાદા ઉબરત.

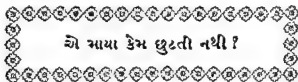
માયા, શને હદિયોને ગમતી ચિન્તે, તે દીવો છે, ને તેજાની ઉપર ગ્રીષ્માં મન્યા કરતો માણસ તે પતંગિયુ છે. હદિયોનાં રિસો વડે સુખ પામવાના વહેમથી ઉપજતાં સગીર સંસારનાં દુઃખોમાં, માણસ જાત દમેલા કુબેળી દોષ છે, અને તેઓમાંનાં ધણાએકના છવ જ્યુ નાશ પાળી જવાના ભયમાં પડેલા દોષ છે. એ દુઃખમાંથી ને ભયમાંથી જ્યારે માણસને સહયુગની મુપાકાત ઘાય છે ને ગુરુએ આપેલાં જ્ઞાનથી કેઇ એકાદને ખુદની મુપાકાત ઘાય છે ત્યારેજ તે જયવા પામે છે.

અર્થ—પતંગિયાને એવો વહેમ લાગેતો દોષ છે કે હું દીવાને જાળને મળું તોજ મને સુખ ઘાય, નહિ તો નહિ ઘાય. ને માણસને એવો વહેમ લાગેતો દોષ છે કે મારી હદિયોને ગમતી ચિન્તે મને મળે ને મન્યા કરતી નહે તોજ સુખ ઘાય, ને નાહ તો નાહ ઘાય.

સુખ પામવાના વહેમથી પતંગિયુ દીવ નહિ જાય ને તેની ગર-મીથી પીડાય તાજ્જ પાલુ નહિ કહે. ને જગતનાં મગચાજ જલ, ને એક કરતાં દારૂં જાળના મગી જલ.

માણસ જ્યુ જ્યુ જરે ન એવુ જ વમે, પેલાની કેઇ એક હદિને ચપટી, કે.કે એક વીજ ન પદ્ધતી વ ને, સારે તે મિહા સુખ પામે. બીજાવાર જાવરે તારે સુખ જરા એવુ ઘાય, ને સારે

વિષયોનાં ભોગ ભોગવનાનાં, મનની અંદર મના વિચારોને ક
નાઓથી, ઇંદ્રિયો ઉક ઉક થયા કરે છે, ને તેઓ શરીરને તે વિ
તરફ ખેંચી જાય છે, ને જીમ માડીને, યોદ્ધાઓ તુરકાનમાં લાવી
છે, તેમ આ ઇંદ્રિયો મુડી રહેવાળી, જીવને અને આખાં શરીર
આશનમાં ને દુખમાં લાવી નાખે છે. જ્યાંસુધી માણસ યોનાનાં
ઉપર કાણુ રાખી, ઇંદ્રિયોને રોક રોક કર્યો કરતો નથી, ત્યાંસુધી
દુઃખ આપ્યા કરે છે.

એ માયા કેમ છુટતી નથી ?

(૧૧૭)

માયા માયા સજ કોઇ કહે, માયા લખે ન કોયા
એ મનસે ના ઉતરે, માયા કહિયે સોચ.

જગત મિથ્યા છે, અને આ બધું માયાજ છે, એવું સૌ કો
જોલે છે ખરા, પણ માયા તું છે તે કોઇ જાણતું નથી; જે કો
મનમાંથી નહિ જાય, તેને માયા કહેવી. અર્થાત, કામ કરવાનું છે.
દીધું હોય વાને અમુક વિષય ભોગવવાનું મુકી દીધું હોય છતાં
મિત્રોનો વિચારો ને કલ્પનાઓ મનમાંથી નાંક જાય ત્યારે જાણતું
આપણે માયામાંજ રહેતા છીએ.

(૧૧૮)

માયા ઊરત સજ કોઇ કહે, માયા ઊસે ન જાય;
ઊરતકી એ જાત કરે, તો જહોત તમાચા ખાય.

માયા ઊડી દેવી, એવું સૌ કોઇ કહે છે, પણ એમ કાંઈ માય

અમુક કાળ અથવા ફોગી તે તેના કનૈયાનાં અથવા અમાનનાના હોય
 હોય છે, તેથી તે જેમ જેમ તે કાળને મરડે છે અથવા ફોગીને જે
 છે, તેમ તેમ તે વજ્ર ચાલે છે, તેથી રીને આ માયા જંગની જે
 જાજકનૈયા અથવા વાજમા છે અને તે પોતાની હજારો જેમ અમાન
 પ્રાણે છે તેમ તે ચાલે છે અથવા, માયા હજારને આપીને
 લાગે છે વજ્ર જેને આપીને હોય, તેની કૃપા પ્રેમવતી, જેથી તે
 આત્મામાં રહેતી વજ્ર આપણને બાંધ કરી શકે નહિ, માટે કચીર
 કહેવું એવું છે કે માણસ અથવા વજ્ર મન મચાવી તેની કૃપા પ્રેમ
 વતી, કે જેથી તે માયામાળી આપોઆપ છુટી શકશે.

(૧૪૮)

કચીર ! માયા મેલકિની, જેની મિટી ખાંડ :

સકલુક કૃપા બાળ, નહિ તે કચીર ભાગ

એ, કચીર ! એ મનની માળી માળી છે કે અમાનના જે
 માળી, માળી એ માળી કચીર માળી માળી, માળી માળી માળી
 માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી
 માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી
 માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી
 માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી

૧૪૯

અમાન માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી

માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી

માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી

માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી
 માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી
 માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી
 માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી માળી

ਪੰਨਾ ੧, ੧੯੫੫-੫੬ ਆਰ ਪੀਐਫ, ੧੯੫੫
(੧੫੩)

ਕੇਸਰੀ ਸਿੰਹ ਬਾਲ ਕੁਮਾਰ, ਸਾ ਸਿਨ ਨਾਨਿ ਕੀਸਾ
ਬੈਠ ਲੀ ਸੋ ਬਿਨ ਕੀ, ਬਾਲ ਪਤੀ ਕੁਮਾਰ
ਕੀ ਪਤੀ 'ਤੇ ੧੩ ਕਰਕੇ ਕੋਧ ਨ ਕਰੀ ਨਹੀ ਮਨਮਾਨੀ, ਪਾ
ਕੀ ਕੀ ਕਰਕੇ ਕੋਧ ਨ ਕੇਸਰੀ ਨ ਕਰੀ ਬਾਲ ਕਰਕੇ ਕਰਕੇ ਕੀ, ਕੇਸਰੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕਰਕੇ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ

ਕੁਮਾਰੀ ਮਾਸਮਾਨਾ ਕ ਮਿਤਾ ਕੁਮਾਰੀ ਨਹੀ
ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ

੧੫੪

ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ, ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ

ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ, ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ

੧੫੫

ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ, ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ

ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ, ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ

જીવતાં જીવત મરવા વિધે.

(૧૭૩)

મરું મરું અજ કોઇ કહે, મેરી મરે બસાયા
મરના ધા રો મર ચુકા, અજ કોલ મરેહિ જાય.

કુન્ય મા ન કા કલ ક ક કુ નો મર જુ ની કખીની
બસાયા મર ની ના કા નરે ન મર ન મર નુ ની મરી મરુ,
સારે બધા રેહુ ન ક ન મરી નાય.

(૧૭૪)

મલ મુવા માયા મુર્ડ, મરણ મુવા રાજીર
અવિનાશી નો ના મરે, ન કુ મરે કમીર.

મલ મરી ન મયા મ ની મર ની ર. ૬૧,
તે પળ મ ન અ ની ન ની ના મરી
મરુ ના ના અ ના ની ન ની ક ન ના ના ના નો નો
બરે મર ની

૧૭૫

જીવત ની મરના મર. નો મર ની ની
મર ન ક ની ન મરે કુ ની જીવત ની

૧૭૬

૧૭૭

૧૭૮

તાં પણ દુઃખ દાગર છેજ, કારણકે એ બધુ ખોદાની મારજ પ્રપાલે
યાને કાપડા મુજબ થયા કરતુ દોષ છે

(24)

લક્ષ્મી કહે મેં નિત નવી, કીરાજી ન પૂરી આસ; કિતને મિંદાસન ચક્ર ચણે, કિતને ગયે નિરાસ.

[illegible]

(222)

संघन तां द्वि मित्रतः, जिघन राम विद्यामः
संघन जिघन राम इदा व्यान इः मय ज्ञेयः

કર્મીએ કહ્યું કે તારા જીવનમાં, તારા માટે છે, તે
જાણે છે જાણે છે, મારા માટે (કર્મની) અપરિ
અને (પરિણામ) નથી. એ જીવનમાં જે
સમજી શકે, તે જીવનમાં નથી. એ જીવનમાં જે
રહેતા છે, તે જીવનમાં.

(320)

હર પો "ઓ ખુદા ખુદા" કરી યાદ કરે છે. ખુદા નહિ મળે ને તેને બદલે દુનિયાની અધી સંપત્તિઓ ને સુખો મળે, તે માથાને અંતે શું કામ આવવાનાં છે ?

(૨૨૦)

હરિ સુમરન ઠોઢી બજા, મક્કી મક્કી પડે ચામ ;

કંચન દેહ જલાય દે, જો નહિ બળે હરિ નામ.

શરીરને દુઃખ મધન તેનું ચામડું નિકળી પડતું હોય, છતાં જો ખુદાની યાદ થઈ શકતી હોય તો તે બધું, પશુ શરીર સોના-રૂપમાં લોટવું હોય, ને તેનાં તેમ લોટવાથી જો ખુદાની યાદ બની આવતી ન હોય, તો એવા તારા સોના જેવા દેહને બાળી નાંખવાને તે નાશ પામી જાય તો બધું સારું—સારાંશ કે, નવંમરી સાથે ખુદાની વિચરણામ રહે, તે કરતા શરીર કંગાળ હોવા છતાં, ખુદાની યાદ મનમાં રહે, તે વધુ પસંદ કરવા જોય છે.

(૨૨૧)

જા પર સંત ના સેવિયા, હરિકો મુમરન નાહે ;

સો પર મરહટ સરિખા, જુત બસોં તા માહે.

જો પરમા સ નો વાને ખુદાને પિઠાખુન રા સાધું પુગેલી સેરા કરવામાં આવતી નથી અને જ્યાં ખુદાની યાદ થતી નથી, તે થોડા સમયના સરખાજ છે અને ત્યાં જુન-પરિવરોજ યસો હોય છે.

(૨૨૨)

રામ નામ તો રતન હય, અવ જાતન કરી રાખ ;

જાળ પડેગી સંકટી, તજ રામે રખુનાય.

રામ નામ તો એક દિવે વાન અમુલ્ય રતન છે, તેને ટુંતરા અવની પડે સાચીને રાખ, કે જે વખતે તને કુ ન બાળી પડે તારે ખુદા તને બચાવી લે.

(૨૨૭)

સદ્ગુણી સુમરન કરે, પાવે ઉત્તમ ધામ;
નિષ્કામી સુમરન કરે, પાવે અવિચલ રામ.

પોતાને માટે કાંઈક સારા બદલાની આશા રાખીને કોઈ સ્મરણ કરે, તો તેને તે સુખ મળે; સ્વર્ગ મળવાની ઇચ્છા રાખીને કોઈ સ્મરણ કરે, તેને સ્વર્ગ મળે; પણ જે કોઈ ઇચ્છા રહિત વાં પોતા માટે કાંઈ પણ ચિજ કે સુખ માંગ્યા વગર, સ્મરણ કરે અને પોતાની ફરજ છે એવું સમજીને માત્ર ખુદાના પ્રેમ અર્થે જ તે સ્મરણ કરે તે માણસ ખુદાને પામે, જે હંમેશાંની જોવાથી તેને સદાકાળનું સુખ મળી જાય.

ખુદા બાહેર નથી, તારી અંદરજ છે.

(૨૨૮)

પરચર પુરું હરિ મિલે, તો મેં પુણ્ય મિલિસાય.
સજસે તો ચક્રિ બાંધી, પિસ પિસ કે ખાય.

કબીરજી કહે છે કે — જો પરચર પૂરું થી ખેડ મળતો હોય, તો હું આ ખેડ મગનાનો પદાગર કાઢું. પણ જો કમળા પાંદો (પુષ્પ) હોય તો હું સન્ન, કે તેવી દારૂને મેંદ પણ ખાવા મળે ?

પુત્રાર્થ થયું છે. એ પ્રમાણે ત્યારે મન પાતેજ પુત્રાર્થ જનીયું
છે, ત્યારે હું મારા માયું શા મરે નમાયું ?

(૨૫૧)

કબીર ! મન નિશ્ચય કરે, ગોવિંદ કે મુન ગાય :
નિશ્ચય જિનાં ન પામ્યે, કોટીક કરે કપાય.

ખુદાને લગતી શાજમા કહેવી વાનો અમળની નથી, અને ગુરુ વિના આપણને અપરોક્ષ જ્ઞાન થતું નથી; એટલે કે, ખુદાની મુવાકાત થતી નથી, માટે અમારી પ્રયત્ના છે, કે હે ગુરુ દે! ! તમારી જગ્યાએ, યાને જગતનું અણુ કંઈના જે જે કામો ધારીને મઃગુરુઓ જગતમાં આપ્યા હોય તે અવ, તથે નાં કામો દમેયાં રમર વિને પાર પડ્યા કરશે!

(૨૬૬)

ગુરુ વિના જ્ઞાન ન ઉપજે, ગુરુ વિન મિલે ન મોક્ષ;

ગુરુ વિન લાખે ન સત્યકો, ગુરુ વિન મિલે ન દોષ.

ગુરુ વિના જ્ઞાન મળી શકતું નથી, અને ખુદાની મુવાકાત થઈ શકતી નથી. ગુરુ વિના ફરી ફરીયા જનમ્યા મવા કરવાનું મરતું નથી. ગુરુ વિના સાચી વાત સમજાતી નથી અને ગુરુ વિના આત્મનું કુર્તુલો મટતા નથી.

(૨૬૭)

ગુરુ નારાયણ રૂપ હય, ગુરુ જ્ઞાન કો ધાટ;

સદગુરુ જમ્બન પ્રતાપશે, મનકે મિલે ઉચ્ચાટ.

નદીનો કાઠો ઉચ્ચાને ટેળાવ રમરનો હોય ત્યારે પાવરીએ ખાંધરી પડે છે, ને અ પાવરીઓ સાગા થટની મદદથી અ પજે નીના પાણીને મળીએ છીએ; ગુરુ પશુ જાણે એ ધાટ જેવો ધાટ છે, કેમકે આપણે તેની મદદથીજ ખુદાને મળી શકીએ છીએ. ગુરુ ખુદાની મુવાકાત કરવાનું

(444)

ଜ୍ଞାନ ସମାଧିକୁ ଯୁକ୍ତ ଲିଖା, ଶା ଲିଖିବ ଏକ ଲକ୍ଷ
ଲକ୍ଷ ଗୋବିନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମା ବଳି, ଲକ୍ଷ ଯୁକ୍ତ ଲିଖିବ ଲକ୍ଷ୍ୟ.

[illegible]

• • •

$\frac{d}{dt} \left(\frac{\partial L}{\partial v^i} \right) = \frac{\partial L}{\partial x^i}$

3 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1

[illegible]

433

이제 이 4.25 해방을 위하여, 모든 국민들이
"해방을 위하여" 해방을 위하여, 해방을 위하여
"해방을 위하여" 해방을 위하여, 해방을 위하여

•

કારણ કે આપણે જાણતા નથી કે ખુદા આપણને કયા વેશમાં મળે અને તે સાધુ પુરુષના વેશમાં કેવાય ખુદા જ કોઈ નહિ હોય ?

(૩૧૩)

હરિજન મિલે તો હરિ મિલે, મન પાપ ભિન્ધાસ ;

હરિજન હરિકા રૂપ હય, જ્યુ કુલનમે જાસ.

હરિજન મળ્યા તો ખુદા જ મળ્યા જરાજર છે ને ત્યારેજ માણસ મનનું સમાધાન થાય છે; જેમ કુલમાં સુમધ હુપાધને રહેલી અને કુલ માત્ર તે સુમધને રાખનારો આકાર છે, તેમ હરિજન ખુ રાખનારો એક આકાર છે એટલે માણસરૂપે તે ખુદાજ છે.

(૩૧૪)

સંત મિલે તબ હવિ મિલે, કહિયે બાહ બોર અંત ;

એ સંતનકો પરહરે, સો સદા તમે ભગવંત.

એવો સત પુરુષ મને ત્યારે ખુદા જ મળ્યા એમ જાણીને તે આજળ તારી આદિથી તે અંત સુધીની સમજી વાનો કરશે કે તે ત મુશ્કેલીઆ ટાળવાનો રસ્તો દેખાડે ! પણ જો તુ સાધુ પુરુષથી દુર રાખે તો ખુદાથી તુ હ મઠા દુર રહેવાનો ! કારણ સાધુને તમને તે ખુદા તમના જરાજર છે.

(૩૧૫)

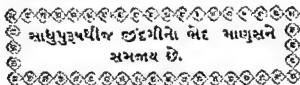
દર્શન પરસન સંતકા, કરતન કિમે કાંત ;

જ્યુ વૈષમ ત્યું જાબ હય, જ્યુ આસસ ત્યું કાંત.

સાધુ સંતન દર્શન અને આજળ ન જત કરતને તુ હ મે ત્યારે રહેશે, કારણ કે તેમા તુ જેટલો કેમ ન અને એમ સેત્રે તેટલો

મધુપુરપથીજ હાંદગીનો ભેદ માણસને સમજાય છે. ૧૧૭

નથી, પણ તે દિવસ સત્સંગમાં વળ્ય, અને તેનો માત્ર આપણને મળે,
તે દિવસજ આપણે ખરો જીવેલા પ્રમાણ છે, ધાને તે મળા આપણી
દેખેલી ક્ષેત્ર રહેશે.

(૩૨૧)

રામ મિશનકે કારને, મિં મન ખડા ઉદાસ :

સત સંગતમે સોખ લે, રામ ઉનોકે ખાસ.

કર્તાર કદ છે કે :—ખુદાને મળવાને માટે માર મન ઉદાસ
રહેતુ હતુ. પણ મ અનમન જાણ્યા, તારે મને ખુદા મળ્યા, માટે તું
ખુદાને સોખવા માગતો દોષ નો સત્સંગ મેં

(૩૨૨)

ચરખત ચરખત મેં ફિરકા, કારન અપને રામ :

રામ સરિખા જન મિલ્યા, તિને સચિયા કામ.

ખુદાને મળવાને કુ વદા પદાને કમો નો ખરો અપાય પણ
અપને મન નો પદાને તપાસી પુરુષ મન તારો મને તો
કોઈ માણસે કદ નો તારો નાં કો મને નહીં થતુ નો મને ખુદા મળ્યા.

(૩૨૩)

કરિયં નિત અત સચકુ ખાધા સકલ મિલાય :

એસા અવસર ના મિલ્યા કે દુર્લભ નર તન પાય

માટે તું નિત અતસત રહ્યો કદ નો કદ તારો ખાધા
અંધનો કુ કદનાનો નથી ક્યાકો. રામ નનુન્ય નો ના અવસરમા,

નરનો દેહ જ્યો ઉગમ છે પણ મળતો કાંઈ દોષ છે, તમ સદા પ્રાણ
જોવન પણ મળતી કાંઈ દોષ છે, તેથી તું આપુસંતને મળવાની તક
સોંપતો રહે.

(૩૨૪)

સરને રાખો આપમાં, પુરે મનથી આસા
મિત્ર ન મિત્ર આશ્રિયે, સંત મિલનથી ધ્યાસ.

કબીરજી રહે છે કે, એ મુઠા, તું મને તારા આશ્રય દેજો રાખ,
જાતે મને આપુ પુરો મળ્યા રતા રહે, જ્યો મારા મનથી આશ્રયો,
પુરી રહે, એ જિવાન બીજુ કાંઈ મારતો નથી.

(૩૨૫)

કબીરજી મિત્ર નામ કય, દુલ્લ સરૂષ કય કાંઈ
આશ્રિ મનથી શિકિયે, તે મિત્રે કમલ જાવંત.

આ અધિપુત્રના, કમંડા નવનમીની પુડવાને મારે માન બેજ
મળ્યા છે, પણ બેજ કાંઈન કય હકે તેવા છે, બારીનાં મપા કમલ
આશ્રય છે બીજુ કાંઈન, નિરવ નામ સમગ્ર, બીજુ કાંઈન,
કાંઈનના નવ, જાણે જોડો પાંચીને બીજુ કાંઈન કયુ ડાંબે,
તે રૂંડી રૂંડી નવ-નવ-નવ, આનંદના વને બેઠલા રહે છે, તે પણ
નવન કયી નથી

(૩૨૬)

કબીરજી આશ્રિ કમલ, આશ્રિ એ કમલના,
કાંઈ નવન કયી, આશ્રિ મિલન, કબીરજી આશ્રિ કાંઈ.

કબીરજી આ કમલ નવ, પા રૂંડી વરુ રહે તે કમલના
કાંઈ નવ કયુ આશ્રિ કાંઈ કમલ નવ કયી રહે, જાતે રહે છે કાંઈ

હરખ કે દલગીરી જેવું કશુંએ હોવું નથી, અને જેઓ દરેક હાથ
(સુખ વા દુઃખ)માં એકજ સરખા રહે છે વાને પોતાનાં મનનું સ
તોલપાણું જાળવી રાખે છે, અને જેઓ કોઇની પશુ નીંદા કે ગી
કરતા નથી, તે ખરા સાધુ પુરુષ છે.

(૩૪૮)

સંત સોઇ સરાઇયે, છને કનક કામિની ત્યાગ.
ઐર કહુ ઇચ્છા નહિ, નિસદિન રહે અનુરાગ.

સત પુરુષ તેને કહેવો કે, જેને પૈસા અને સ્ત્રીનો ખ્યાલ નિ
કુલ તલ્યો છે; તેને ખીજ કોઇ ઇચ્છાઓ હોતી નથી પણ જેવું
રાત ને દિવસ એક ચિત્તથી ખુદ ઉપર જાગેવું હું. પ છે.

(૩૪૯)

હરિજન હારા હિ ભલા, છત ન દે સંસાર;
હારા હરિ જે જયમા, છતા જમકી હાર.

કશ્મીરનું કહેવું એવું છે કે, જે કોઇ ખુદનો ખતો હોય, તે
આ (સંસારમાં) દાવો જ ભલો, કારણ કે આ સંસાર તેને છત
દેતો નથી, વાને દુનિયામાં માનમતા વા માનઅનગમ મેળવ્યા ન હો
તો કોઇ રીકર નહીં. ત્યારે સંસારમાં માન્ય અને નિરુદ્ધા મળે છે સારો
તેનું દીક્ષ ખુદ ઉપર જાગે ન, ન ત્યારેજ તેને નિરુદ્ધ મળી શકે છે; પ
જો સંસારમાં તેની રૂબરૂ થઈ તો તેજમને દમનક જવા કરવાનો જ.

(૩૫૦)

સુખકે માથે સિલ પડે, હરિ હિરદેસે જાય;
બલિહારી આ દુઃખકી, પલ પલ રામ સભરાય.

(સંસારી) સુખ મળ્યાની માન્યતા જામારી ખુદ જતો રો
છે, માટે તે જવા ઉપર રહેવું ના જાય નર. માન્યને દુઃખ
જ ભવું છે, કારણકે સારજ વા પાવન ખુદનાં વાદ કરે છે.

(348)

સાંતનકે મન બધ રહે, બધ ધર કદે બિચારા
નિરાશિન નામ જાપવેા કદે, બિસરત નહિ ભગાર.

તેઓ (સાધુઓ) ને માત્ર શિક્ષક ફિકર રહેતી હોય છે કે
 'મુદાત' નામ મૂવી નહિ જાય, અને એકજ વિચાર દમેશા તેઓનાં
 મનમાં હોવાથી, તેઓ ૨૪ જે દિવસ 'મુદ' ના જાય કરવામાં મજબૂર
 હોય છે, અને તદિ પાત્ર 'મુદ' ને વિચિત્ર નથી.

(44)

હાલમાં કેવળ એક જ, તરફ દરિયા સમુદ્ર
સમુદ્ર પાસે જોઈને નહિ, અહીં આમળો રમ

$\vec{u}_1 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ 1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_2 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ -1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_3 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ 1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_4 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ -1 \end{pmatrix}$ 이고
 $\vec{u}_5 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ 1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_6 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ -1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_7 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ 1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_8 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ -1 \end{pmatrix}$ 이고
 $\vec{u}_9 = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ 1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_{10} = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ -1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_{11} = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ 1 \end{pmatrix}$ 이고 $\vec{u}_{12} = \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 \\ -1 \end{pmatrix}$ 이고

453

2014년 1월 1일부터 2014년 12월 31일까지의 기간에 대한
2014년 1월 1일부터 2014년 12월 31일까지의 기간에 대한

8

9

૧૩૪ સમીર વાણી.
જ્ઞાન આપનારા ને પરમંભુ પુરોત્તમી મેરઠાજીમાં ન્હુ દુઃખમાં
રહેલે એમ કમીગુન કહેવું જાને છે શાખલા તરીકે :—

શીખસેલીક સાચાવતી મંડળી, જે આજ ત્રિસ વરસ ઉપર લેખ
લઈ હતી, તે મંડળી જાણ, એવા મોટા પુરોત્તમી મેરઠાજી
રહેલા છે, અને આ મંડળી તરફથી જે જ્ઞાન, જાણ્ય મારફતે આ પુસ્તક
મારફતે બહાર પડ્યું છે અને પડે છે, અને જે શિશ્યોત્તમી દુનિયાને
વિચારો નહિતાતા જાણ છે અને આજકાલ આખી દુનિયામાં એમ
જાણીતાવના દેખાવો ને લાગણીઓ આપી રહેવાની જે શક્તિતે જ
મુજી છે, તે જુદા આ મહામાણીને આભારી છે, અને તેથીના પ્રતાપ
શીખ આ જુદા થાય છે. એવા પુરોત્તમી દુનિયામાં જાણ્યને માર
ફરફતે અને જ્ઞાન આપવાને રહેલા ન હેલ, તો આજથી જાણત મનુષ્ય
દુઃખ ભરેલી થાય.

સન્મારૂપી વિષે.
જન્મવાસી થવાથી અને નહારના દેખાવો કરોથી
જુદા મળતો નથી.

(૪૧૮)

દેશી જુદાં જિવનલેખ, જે છુટે શી જાણ
અનેકો કહે ન છુડિયો, જાણે જિવનલેખ જિહાર

જેથી જાણ નહિતાવના નવજ સ્વેચ્છા પડેલી, જન્મવાસી જેવા દેખાવો
જો છે, નજીબ કમીર કહે છે કે તારા વાળીએ છુ પુરજાન કહ્યું છે
કે તેજીને છુ કાર પારે નહિતાવના જાણ એકાદ કરી જાણે છે કેકાર

(૩૭૬)

માણા તો મનથી બહી, યોર સંસારી લેખ;

માણા પેહેરે મન સુખી, તો બોહરા કે ઘર દેખ.

માળા, જે સાધુ લોકો તથા ધાર્મિક લોકો ગણમાં પડે છે તે, જે મનથી પેહરવામાં તથા ફેરવામાં આવે તોજ ઉપયોગી, નહિ તો માત્ર દુનિયાદારી બાવાનાં વેશ સમાન છે: કારણકે જે માત્ર માળા પહેરવાથી હરિ મળતા હોત, તો વોહરાજીની દુશ્મનમાં બહુ માળાઓ ટાંગી હોય છે, મટે લાજ ખુદ મળતો નેહથી, પણ તેમ નથી.

(૩૮૦)

માણા સુઝસે સર પરી, કાહે દિરાવે મોહો;

જો દિલ કેરે આપનાં, તો રામ મિલાવું તોહો.

કબીર કહ છે કે-માળા મરી સુધે ગુસ્સા કરે તો મેલી કે, જો અમથો અમથો મને રાતે ચાલના કરે તો મથ અથવા મને મનને પણ વડમાં ચાલવું જે કોઈ માર્ગ સુધે નથી, તમારા મનને ખુદાની વાતમાં ચલાવે તેને ફોખડના મન કાત નથી. સીંગળોને કેમ કોતવે ?

(૩૮૧)

કરમ ન લાગ્યા જીવકા, અન્નાંત ધરાવે બેખ.

સત ગુરુ સમગ્ર બાહિરો, બાહરે રહો અલેખ.

પંખા રશ્મી જે નથી, વળી નથી જાતે નથી
 વેદનો મેલ નથી, નથી જાતે નથી
 નથી જાતે નથી, અન્નાંત ધરાવે બેખ
 નથી જાતે નથી, અન્નાંત ધરાવે બેખ

હી રહ્યું છે, તેને પાંચમું-શાષ્ટી તારાં શરીરમાં પેડીને
 જેવું બાહેર બધાં મળે છે, જેમ દાંડીને માદરન, અંગુષ્ઠ મોડીને
 મધ જોડો બદાશે છે, તેમ તું પણ તારાં મનને બદાવતો રહે,
 તેવી માણ પ્રમાણે બધા ના છે.

(૪૦૩)

મા મન બદાવ્યા બાવરો, શાંતિ ધરમિ' યેનેર.
 મન મનવામિ મલ્લ મલ્લે, તેા અંગુરો દે દે ફર.

તાર મન, જે બાળુ બાવર વાને બાકિ તકિં બમતું મધ મ
 છે, તે જે બાહેર બનુ બરા બદાશે તેા પછી તેને શરીરમાં પેડી
 શાખડે, બન પાછુ જેવુ ૨ દિવેલા બે ચાણમાં બાહેર હસતા બધે
 તેને હી હીને અંગુષ્ઠ મોડીને, બદાવવાથી કાશિય કરતો રહેજે.

(૪૦૪)

મિશા મન મરરંક થા, કરતા બલુ બિમાર.
 બાલુ મુખા કો મારમ થતા, હરિ આમે હમ તાર.

અં.૨ રહે છે, માર મન પણ કીકવાર ક્યુજ મુદારા જે
 હતુ, બન પણ પળા પરાન કામે કરતું હતુ, પણ હવે તે તું
 મળે, પવિત્રાઈના માંમે ચાલી રહ્યું છે, જેથી હવે ખુશ આવજા, અં
 હું (કમીન) તની પાછળ રહુ છું, વાને હવે મારા મનમાં ખુશનો
 વિચાર રહેતો છે.

(૪૧૨)

સત્ગુરુ પોઝિ જ્ઞાન જાન, સાણુ સરજન હાવ.

દુરત શિકાવર પાઘએ, નિકરોં જોત અપાર.

કહયુરુ, જી મનને પીઢને કાર કાવાવાળી છે, અઘરાળ રૂંધે
વાણી વડે તે પાવાવ છે. અને તે મારે જે સાણુ જોઢએ, તે પ્રાણ
નામ છે. જેથી એ મનનાં જન્મ-મો જન્મનાં દોષો મરી જાય છે; અને
પ્રુદાલી દુરનનું પ્યાન તે, જી મનને પીવાનો પગાર છે, કે જેની વૈષ્ણ
પિતા-પીતાં, જી મન સ પુણી નિમંજી થાય છે, અને પછી અર્થ પ્રાપ્ત
હેમાવ છે.

(૪૧૩)

કબીર' કાવાકોં હમેઝા, સાંધ સાણુન નામ.

શમકિ શમ પીઠાવતાં, પાયા પાચો કામ.

પ્રુદાના નામકાલી સ જુગી એ તારું પીઢને સાધુ ગી, “જુદા
જુદા” જેવળા, નામ ન દેખો. જાન વરી, અટમે કે જેથી પીને
પીતાન નિમંજી નામ નામ કામ નામ, પછી દુરજ અઘરાળી કે
અઘરાળ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ, તે પછી
વિષયોએ જાન નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ.

(૪૧૪)

અન નામન મન નેઝકિરા, મનનુ ઓઝાદ હોવ.

એ મન જાને અઘરાળ હર, તેઝા અપે કવતા પીઠ.

અન નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ
દુરજ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ
જેઝા કામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ નામ

(૪૧૨)

સાલુ મુઠ્ઠુ પોમિ જ્ઞાન બસ, સાણુ સરખન કાપે
 મુરત રિસાવર પોપમે, નિકસે જોત અપાર.

અર્થ, જો મનને પેદને કાફ કરવામાં છે, 'અસાર' વાણી મો તે પોપાવ છે. અને તે માટે જો સાણુ તોડીને, તે પોપા નામ છે, જેથી એ મનના અન્ધાર-મના દેવો મરી જાય છે. અને મુરતી મુરતનું પ્યાલ તે, જો મનને પોપાને પામર છે, જેને કાફ પેદાર-પેદાર, જો મન એ પૂજા નિમંગ થાય છે, અને પાણી મરી મુઠ્ઠુ થાય છે.

(૪૧૩)

કબીર' કાવારોં બનેા, સાંપ સાણુન નામ
 રામકિ રામ પોકારતાં, પોવા પમિ રામ.

મુરતના નામની અણુની એ તરીકે પેદને કાફ કરો. 'મુરત મુરત' પોકારતા, પામર એ કવો પામર થતી, કદમે જે તેમાં પો પોકારતા પોપમે કાફ એમાં કામી તાક, એજ દુરત અમરતો જે અમર કવો રમત. અમરતા અમર રમત અમર થતી, તે પૂજા મુરતોને એમાં કાફ એને કામ અમર, તમિમા રમત તાક.

(૪૧૪)

અર મોલમ અર પોમિ રા, મનનુ બોલમ મોલ
 એ અર રામે અમર રા, નેા આપે કરતાં રામ.

અર મોલમ-મોલ અમર પોમિ રા છે. મન મુરતને મુરતો મુરતો રા છે એ મનમ અમર મુરત મુરતો રા છે. એ એ અમરો રામ અમર અમર રા, એ રા એ અમર મુરત રા અમર અમર.

(૪૨૧)

તેરી જોતમે' મન ધરે', મન ધર હોય પત'મા
આપા બોયે હરિ મિસે, તુજ મિશ્યા રહે રંગ.

તારી જોત એટલે ખુદાનો અંશ જ તારા સરીરમાં છે તેમાં જો
તું તારા મનને રોકે, અને મનને ત્યાં લગાડીને તું ઉગ્તા પવન જેવો
થાય, તો તારે "દુઃખ" જશે. અને "દુઃખ" જાય તો પછી તારે
પીનાનું ખર સ્વરૂપ તુ જોઈ શકશે વાને ખુદા સાથે તું એકત્ર થઈ શકશે.

(૪૨૨)

દોરી લાગી બધ મયા, મન પાયે વિશામ;
ચિત્ત ચોંતા હરિ નામરો, મિટ મયા સખલિ કામ.

મન ખુદન મળ્યુ કે નીચા ખ્યતોતર દોરી જવાની તેની
ટેવ છુટી જશે, અને પેન પોત માજ અસાધસા લડને રહેશે
અને ખવન રહેત. ખવના તુલનાના કે જન્મ પછીના જન્મ
સેવાના ભુખુટા જશે, અને એ મનના લય, રંગને, ને સર્વે
ફરજને રજુ કરે. આ જા જશે કેમકે ખુદના નામના ચાલી બેઠેલાં
મન (માનવી ને તેના સ્વરૂપ દર્શાવે છે) તેજ પેનાના
કમોન નામના વાળાના નામના કે નામના નથી

(૪૨૩)

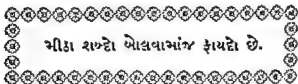
એ મન હરિ ચરન ચણા, માયા મોહન ખુદ.
એ હરિ માલિક વરે કિયા કાસ રહા રિસે કુદ.

જો મન હરિના ચરન ચણા, માયા મોહન ખુદ.
જો હરિ માલિક વરે કિયા કાસ રહા રિસે કુદ.
જો મન હરિના ચરન ચણા, માયા મોહન ખુદ.
જો હરિ માલિક વરે કિયા કાસ રહા રિસે કુદ.
જો મન હરિના ચરન ચણા, માયા મોહન ખુદ.
જો હરિ માલિક વરે કિયા કાસ રહા રિસે કુદ.
જો મન હરિના ચરન ચણા, માયા મોહન ખુદ.
જો હરિ માલિક વરે કિયા કાસ રહા રિસે કુદ.

(૪૩૨)

તું તું કરતા તું બાપા, સુંજમે રહિ ન “તું”;
વારી ફેરું નામ પર, છત દેખું તિત “તું”.

“તું તું” કરતાં કરતાં, માને “ખુદા ખુદા” કરતાં, મારામાં
“કુખલું” રહું નહિ, પણ જ્યાં જોડે “તું” સાં “તું” ને “તું” માને
ખુદાજ દેખાય છે મારે કું કચ્છીર તારા (ખુદા) નામપર શીદા થઈશું માને
(આવશ્ય જાહેરું) કે તે જપવાળીજ આ મદાન સુખ પ્રાપ્ત થાયછે.

(૪૩૩)

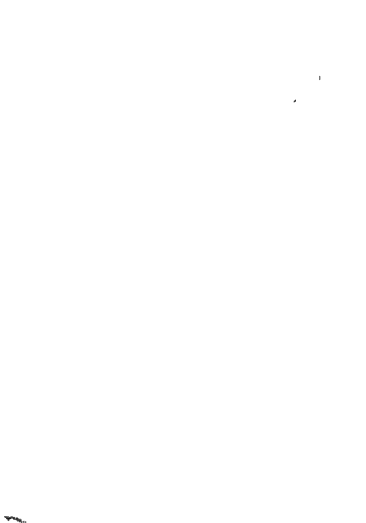
રાજદ રાજદ કહા કરે, રાજદકે હાથ ન પાંચ;
એક રાજદ બોખડ કરે, એક રાજદ કરે ધાવ.

અમસ્થા રાજદો બોલ્યા સુ કરે છે, રાજદને કાંઈ હાથ ને પગ
દોતા નથી, છતાં એક રાજદ દવા મારક માણસને આરામ કરે છે,
જ્યારે બીજો (એક) રાજદ સામાને જખમ કરી દુખ ઉપજાવે છે.

(૪૩૪)

એક રાજદ સુખ શાસ હય, એક રાજદ દુઃખ શાસ;
એક રાજદે બંધન કરે, એક રાજદે પડે ફાંસ.

એક રાજદ સુખથી ગરૂદ દેવ છે, બીજો બીજો રાજદ દુઃખથી
બરેસા દેવ છે, એક રાજદ મનુષ્યની મુશ્કેલીઓ દાઢી છે, જ્યારે
(બીજો) એક રાજદ તેને મળે ફરી નાંખે છે.

(૪૫૧)

એક સજ્જ મુરૂ દેવકા, તાડા કાનંત જિવાર
હાલે મૂનીજન પડિતા, બેઠ ન પામે પાર.

સદ્ગુરુ માત્ર એકજ સજ્જ (મંત્ર) બાપે છે, પણ તેમાં
વચ્ચે બેઠ સમાવડો દોન છે, કે જેને, મીઠા મુનિઓ અને પડિ
(જેને ગુરુ ખાલા નથી તેઓ) શોધનાં શોધનાં કાજી મવા છે,
જોતો બેઠ, ગેઠ (કાલ) માત્ર શંસવાળી પા કાજીવાળી મળી શકતો નથી.

(૪૫૨)

બેઠ કહે જણા કહે, થકિયા સંકર રોષ.
મિલાડોંબી અમ નહિ, જહાં સદ્ગુરુકા ઉપરેલ.

જ્યારે સદ્ગુરુ પાતાના ચંચાલ હોડા બાપ છે ભારે તેને
સજ્જનું હિંદસ અવગતે છે, તાજવાપ કે છાંતી પણ નતા બર સમા
સકતો નથી.

(૪૫૩)

જરખા કારે સજ્જકા, બે મુરૂ કહોં જિવાર,
તેવડા સજ્જ કમુ ના મિલે, દેવડા નવન નિહાર

સદ્ગુરુ જિવાર કરીત જા નવ ભારે કે હા મવાનું જાણે
જારખ, જા સજ્જા વેઠા જુર મને છે કે મવા અવાગુલી મને નહિ
જાણીને જા કે હા મવાગુલી નથી જાડે બાપ કે વાડીન કે મને અવાગુલી
સદ્ગુરુ જા જાણે જા કે હા મવાગુલી નહિ, મને છે મને
દિવેડે મુરૂકાં કે જા મવાગુલી નહિ, મવાગુલી કે હા

અણે, તે માત્ર એક નાતીમો છે અને સાધારણ માણસ છે, પણ તે કેવું
 'નેતુ' બેસે શા વાણે, અને સાક્ષનાં કિસ્સા કરી સંભળાવતો છે
 તે મુજબ છાંડીમાં અમલ કરતો હોય, તે મારો યુગ છે, અને કું
 તેનો ચેસા છું.

(૪૧૪)

કુલ કરની કુરે નહિ, જ્ઞાનહિ કયે અમાય.
 કરે કબીર તા દાસકે. કુલ દેમે અપરાધ.

એની બધી બારીસીમાં મઠ નથી, પણ તે અમલથી મોટી મોટી
 જ્ઞાનની વાતો કરે છે, તે માણસનું માનું તમે જુઝી તો પાપથી બરેકું
 દેખાશે. સારાંસ કે પછું પછું તમ સેવા જતાં જે કામ પેલાલી કરી
 સુધારતો નથી, અને કહે તેનું કરતો નથી, તે માણસ પાપો કર્યો ભલે છે.

(૪૧૫)

રહેતો કે મિદાનમે, કથની બાવે અય,
 કથની પિસે પિસનાં, રહેતો અમલ કરમાય.

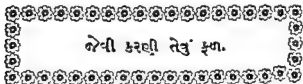
આ છાંડીમાં મેઢાવાળી (સિખામળી) વાતો થઈ રહ્યા
 છે, પણ એ બધી વાતો અતી રહે છે. અમલ કે મેઢાનું મોજનું તે
 કમલું રંગમ બઠમર છે, અને તે બધું નિરવું છે; શાવ કરાવ્યા
 કરાવ્યા બેઠાની રહેશે.

(૪૧૬)

બિહસની મોટી કરે, કરે કુલ કા દાલ.
 કથા મદ કર દેખતે, દેખતે કુલ વિધાન.

અમલ એવા મેઢા મેઢાના કરા મોટી કરે, તે કાલ મેટી
 નથી મેટી કરે, તે કાલે વડીને જુએ કે કરે મદ મેટી (૪૧૭)

ખાણીમાં રહે છે, પણ મને ઘટલી તેને ધાવા છતાં, તેનો ખરાબ વાત જતો નથી તેમ, માત્ર શરીરને ધોષને સાર કરવાથી, કંઈ માણસ ખવિત જની શકતો નથી.

(૪૭૭)

જેવી કરણી આપણી, તેસા હિ ફલ છે.

કુટે કરમ કમાય કે, સાંઝ્યાં દોષ ન દે.

‘જેવી કરણી તેવી પણ ઉત્તરણી પણ જે જેવું કરે તેવું ફળ તે મળવે છે, નેક કરણીનું પણ નક આવે છે, પણ જ્યારે તું બદી કરે, તે તેવું ફળ (કુ ખ બગલુ) આવે ત્યારે તું મારા ને ખુદાને કપોડો આપવા ના બેન, કાન્યુ કે તે પણ મારી કરણીનું જ પરિણામ છે.

(૪૭૮)

રામ જરૂરે બેડકે, સખકા મુજરા છેત.

અનકિ જેવી ચાકરી, તિનકો તેસા દેત.

બે ટાવજી જાગ્યા મેંડા બેંડા મો કાકતી કરણીનો દિશાવ રાખે છે, તેથી જેવા જેવી ચાકરી તેવું જ નક આવે છે અર્થાત્, કુદરતનો કરણી ના કાવજી જનનમ અનુકરણ કરવું કરી ન્યો છે, જેથી મદ. કર નેકા મેંડાના શકતી નથી, પણ તેવી કરણીજ તેવું ફળ ફળ આવે છે.

(૪૮૧)

એક કમાડી લિખ સુત, તે જ' કુચા કપ રીખ ।

કર' કર' જ' કયા કરે, કયા કયા યીયા કપ દેખ ?

જુ મલકલ પાલ પાલ તમામજ રેલ પાલક છે, તે કુ
 તલ ભાલ પાલ પાલ પાલ પાલ, રેલ પાલ પાલ પાલ પાલ
 મોલક પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ, અને
 પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ

૪૮

પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ

પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ પાલ

(૪૬૧)

પડે ગુને સખ બેઠકો, સમજે નહિ અમાર ;
 આશા લાગી બરમદી, બુઁ કરોલિયાથી ભર.
 વેદો (સાંચી) ને પછાં સારી રીતે વાંચી, યા પ્રાટેથી બોલી જાય,
 પણ તેમનો બેઠ શું છે તેની, તે મુખને સમજા દોતી નથી; કાલ્યુકે
 દુનિયાનાં લોકોની પેઠે, તેને પણ બધી જાનની આશાઓ બંને વહેમો
 રહેલા હોય છે, નથી કરોલ્યાની પેઠે, તેની ઉપર માયાનાં બંધનો ફરી
 વળેલાં હોય છે.

(૪૬૨)

પડિત પડતે બેઠકો, પુસ્તક હસતિ લાડ ;
 બકિત ન જાતી રામકી, સબે પરિણા બાદ.

જ્યારે તે વેદ વાંચવા બેસે છે, સારે તે પુસ્તક તેની દસી છે
 છે, ને જાણે બોલતું હોય તેમ કહે છે કે, પડિતજી ! તમે બધી પરીશ
 પસાર કીધી ! પણ મુદાની બકિત તે શું, તે કેમ થાય, એ તમે હજી
 જાણ્યું નથી.

(૪૬૩)

પડતે ગુનતે જનમ મધો, આશા લાગી હેત ;
 બોયા બીજા કુમતને, મયાજ નિર્ફલ ખેત.

શાંચી બણતાં ને સમજાવતાં તારો આખો જન્મ કાલ્યો, પણ
 તારાં મનમાં તો તારા પોતા વિષેજ વિચાર રહેલો છે, ને ખુદા તે
 છેજ નહિ; સારે કખીર કહે છે કે એવા બેવકુફો ખરાં તત્વને ગુમાવીને
 પોતાનાં ખેતરને ફળ વિનાયુ રાખે છે, યાને તેઓ ખરું સાચું કરી
 શકતા નથી.

(४६७)

काशी उठि धर उठे, नहावे निर्मल नीर ।
मुक्त नहि हरि नाम जिन, युं कहे दास कबीर ।

काल न काल उगीत नद जे मम नाना पवित्र पाणीमे
कबीर साक पावत नव कपीन उठे ते के जल मुषी मुद नु नाम देवे
येसु कहि, न, ते न मान मर न, नपी

(४६८)

माकदा नर कुल पिता मम दुख ममा नीर ।
येव कुल न म मम राम न कद कबीर ।

બાપી માળીને દેવ થયલા નો થયાએ
 દાવ છે, પણ હૃદયો અને પુણ નો
 કાલકજ દાવ છે.

૧૨૩

જી. જી. ૩૩૩૩ ૩૩૩૩ ૩૩૩૩ ૩૩૩૩ ૩૩૩૩ ૩૩૩૩
 ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩ ૩૩૩

૧

૨ ૩

૩૩૩ ૪ ૫

૬

૭

(૫૧૩)

મેં જાનું પહેલો બલો, પહેલેસે બલો ધોખ ;
 રામ નામસે દિલ મિલો, બલેહિ નિદે લોખ.
 કબીર કહે છે કે :—પહેલાં હું એમ જાણતો હતો, કે રામ
 બધાં કરવાં એજ લેખું છે, પણ પછી મને માત્રમ પાપું કે રામ
 બધાં કરતાં કરતાં યોગ કરવો વધુ સારો છે. હું તે યોગ કરતાં ચિખ્ખે
 સારે હવે માફ દિલ ખુદા સાથે મળી મધું છે તેથી હવે મારી જો
 નિંદા કરે તેની મને પરવા નથી.

(૫૧૪)

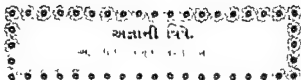
સમજનકા ધર ઓર હય, ઓરેંકા ધર ઓર ;
 સમજ્યા પિછે જાનિયે, રામ જસે સજ ઠોર.
 સમજદાર માણસની વાત એક છે, ને અજસમણુ લોકની વા
 બીજી છે. જે કાંઈ સમજી માણસ મયો છે, વાને જેને ઠાન મધું
 તે તો પછી, ખુદાને બધે ઠેકાણે રહેલો જીએ છે ને જાણે છે.

(૫૧૫)

જાણજી તેરા સજ મિટે, જે ગુરૂ ગુજ પાવે ભેદ ;
 પડિત પાસ ન બેઠિયે, ભેક ન મુનિયે ભેદ.
 એવા જાણકાર ગુરૂની પાસે વુ જાય, તો તેની પાસે તને જે
 મળે, અને તારી જ જાણોને છેડે પુસ્તક આવી જાય; માટે હું કંઈ
 કહું છું કે પુસ્તક પડિત જેવાં માણસની પાસે બેસીને વેદ સાંભળ
 ના, કારણકે તેમાં તાર કાંઈ સાર્યક થવાનું નથી.

(૫૧૬)

કબીર! જે સંસારકુ, સમજણું કંઈ જાણ ;
 પુછ ન પકટે ભેંસકો, ઉતરા ચાહે પાર.
 હું (કબીર) આ સંસારનાં લોકોને કંઈક વખત સમજ

અણાનીને બોલી ચિજોજ ગમે છે.

(૫૨૫)

જે રીતી સતો તજે, હુંક તાલિ સગમાય;
નર આય કર ડારે, તે રવાંત રવાંત સે આય.

જે જે (બોલી) રીતો સમુખંત થાવા પૂરોએ બોલી દીધી
તે તે રીતેથી મુખં મળ્યા સગમાય થાય છે, તે જેમ માન્ય,
પેતાતા બોજનમાન્ય બાપી વધવું (કાઠું) બાકેર ફેડી ફે છે, તેને
ફૂનંગિયા આવી ઉપાડી લે છે, તમ જે ચિજોને કાલા પુકાયા, બોલી
સમજા છેડી ફે છે તે તાચોને મુખં માત્ર ખુશીથી ઉપાડી લે છે.

(૫૨૬)

હરિજન આવત ફેખડે, મોંકડે મુક મયો;
બાવ બાજિ મમળ્યા નહિ, મુરખ મુક મયો.

હરિજન (બાકેર ખુશાયા ગયા) ત આવા મોજાં મોજું મિડું
મુકામી થાય તે માન્ય, કાંઈક કડી છે કે. તુજા તરફની આવ બાજિ
મુ છે, ત વા કાં સમજત જ નથી, તથી તે મુખં માન્ય પેતાતા
હાથમાં આવેલી તક વળાવી છે.

(૫૨૭)

મહિયા અરુ વર કહે, જહા રત મિડે તહા અરુ;
પાલી મુલ ત હરિ કયો, રીંડે કે રૂડે અરુ.

મહિયાત મુખંજો કાજ તમ ત નથી, તમ અવા રમવા તી ફૂનંગિયા
મિડા દવા રૂડાજ અરુ મિડા છે તમ, મોજા મળવા તા હેજા રૂડા

(૫૩૭)

તરવર કરી ન ફલિ જાએ, નરી ન સચિ ચોરાં
પરમારથ કે કારને, સતો ધણે સારી.

આ પેલાના ફળા પેતે કરી ખાનું નથી, ને નરી પેતાનું પાણી
સંપરી સખતી નથી, પણ તેમો જીલને આપ્યા કરે છે તેમ, જે
જંતુપ્રાણ છે, તે પેલાનાં દરીયા પારાંનાં જાણ માટે થતી તાંબે છે,
થાને કો વસુનો રાખાવ થો છે કે પારાંનું ભણુ કરતું.

(૫૩૮)

તરવર, સરવર સંતજન, યોધા ખરશે મિત્ર,
પરમારથ કે કારને, ચારો ધણો રેક.

કાઠ, જોડે, સાદુરો ને વધા ૧૫૦, બે ૧૦ ને ૧૦૦ થી
ખાતરજ દેહીની કે પાન પેદ થયા છે, તેમાં મીઠાનું કાચ છાં છે,
પેલા માટે તરી

(૫૩૯)

અહા મુજબ અજાત ન દિસે, જડન ન દિસે મેઠ,
દુરિજન દર ભજના ન દિસે, કો પુરુષગણ મેઠ.

મદ ન મુજબ વસવા દેવ, ભવ આપજાતે ધીવતા નથી, ને
જાણો પેળે કેમ રાંધે છે તે આપજાતે આન રેખાનું નથી, તેમજ પેલાને
જાણે પેલાને કેમ જાણે છે તે આપજાતે માલમ માનું નથી બર્ષાવ,
કો બધુ થાય છે, આ મજાકની આપે તે મીઠા જાણી દેખાતી નથી,
કો કમીર જો છે કે, દુર નથી કસાવન છે.

(૫૫૮)

પંડિત ઓણ મસાસચિ, - દોનો મુલે નોંદિ;
ઓરનકો ઠરે ચાંદના, આપ અંધેરા માંદિ.

પુ. ૧૩ માત્ર જણીને જે પંડિત થયો હોય તે, અને મસાસચી થી જે માણસો, જો કે જીભને અજવાળું કરનારા કહેવાય છે, પરંતુ પોતાને અજવાળું કરી શકતા નથી, અને પોતે અંધારામાંજ રહેનારા છે. અર્થાત્ જેમ મસાસચી જીભને બની દેખાવી પોતે અંધારામાંજ રહે છે, તેમ પુરતકે પંડિત, શાસ્ત્રનો બેદ ન પામવાયો, અંધારામાંજ રહેલો હોય છે.

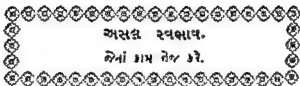
(૫૫૯)

નિર્વેસકો ભકિત દય, નિર્મોહિકો જ્ઞાન;
નિર્દાંદીકો મુક્તિ દય, નિર્લોભી નિર્બાન.

જે માણસ જ્યાંને એક સમાન જીએ છે અને સૌને સરખી રીતે આદરે છે, તે માણસનીજ ખરી ભકિત છે એમ કહેવાય. જે માણસ દુનિયાની માયામાયા છુટો થયો છે, તેનેજ ખરે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે.

કોઈ પણ ચીજ વા માણસ પોતાપો જીવું છે, એવું બાન જેનું જીવું રહ્યું હોય, અને જે કોઈ સર્વ દેહાણે સર્વ ચીજમા પુણનેજ એકસો જીએ છે, તે માણસને મુક્તિ મળી છે અને તે જન્મ-મરણના ફેરામાંથી મુક્ત થયો છે એમ મણાય.

જેને કોઈ જાતનો લોભ રહ્યો નથી અને જે દરેક કાર્ય, બાધ વા વિચાર પોતાનો કોઈપણ સ્વાર્થ રાખ્યા વિના કરે છે, અને જે સર્વ કોઈ પ્રથમે અર્પણ કરે છે, તે માણસ નિર્વાણપદને પ મે છે.

અસહ્ય સ્વભાવ.

તેનાં કામ તેજ કરે.

(૫૧૦)

ભુખ ગધ ભોજન મિથે, થડ મધ ઠભાય;

ભોજન ગધે ત્રિયા મિથે, તાકે કામ સમાય.

ભુખ મધ પછી ખાવનું મળે, ને ઠડી મધ પછી મિઠવું મળે
તે શા કામનાં ? તેમ માણસની ભુવાની મધ પછી, વાને ભુલાવામાં
મરડ પરજે, તે શા ખવનું ?

(૫૧૧)

તુ'ં તુ'ંમાકે સેનકો, તુ'ંમાદિ પપજાને,

તુ'ં જ્ઞાનીકે જ્ઞાનકો, જ્ઞાની દોષ કો બને.

જેમ મુઠા માણસનાં હાથના ઇસારાની વાત, મુઠો દોષ તેજ
સમજી શકે છે, તેમ જ્ઞાની પુરૂષોની વાતો, જે કોઈ જ્ઞાની દોષ તેજ
સમજી શકે છે.

(૫૧૨)

માંમનકો બધો ભોલનો, ધીરનકો બધી મુજ,

માણીકો બધો ભરસનો, પોતીકો બધી પૂજ.

જેમ માણીને વરસાદ મળે છે, તે ધીજાને તપો વડે તે સર્વ
છે તેમ, જે પોતીને કંઈક માન્યુ દેવ તેને મારે મે.વનુ. મે સર્વ
છે વાને તેને તે. પેતની જ્ઞાન મે.વદીજ નંદમે; જ્યારે મેક મે.૨

મખાવત વિષે.

મુખ આપવામાંજ છે, લેવામાં નથી.

(૫૮૭)

જ્યાં રૂપા જ્યાં ખર્ચ, જ્યાં લોભ જ્યાં પાપ.

જ્યાં કાષ જ્યાં કાશ, જ્યાં દુઃખ જ્યાં આપ.

જેનામાં રૂપા દોષ તે માણસજ ખર્ચી રહેવાય, જેનામાં લોભ દોષ તે માણસ પાપ કરે છે, જ્યાં કાષ વાને મુશ્કેલી લેવાય રહેશે દોષ ત્યા કાળી દાઢી છે, વાને તેનો નાશ થવાનોજ, પણ જેનામાં સદનયીપ્રતા દોષ વાને જે કોઈ દિની શુભા દરમિયાન કરનારો દોષ જેનામાંજ ખુદાનો વાંચી રહેશે છે.

(૫૮૮)

કુંજર જીવસે કન મિલે, ખુદે ન વાડે બહાર.

કિંતુ કન થે ચઢી, પોપણ દે પરિવાર

ખાતા ખાતા દારીના મોઢામાંથી કનજા નેપા નાના ક : (૫૮૮) પડી જાય છે, તેથી કાષ દારીનો ખેરાક થઈ જતો નથી. પણ તે જાતીક કનમાંથી કાઢી ઉપાડી લઈ જાય છે તે તેમાંથી પે.૧ ન બા. ૩ કુંજર પરિવારનું પોપણ કરે છે, અર્થાત્, કાનુક પદ, ૧ - નાંચા જેવું કનુ થઈ શકે છે તે માણસનું કાષ થઈ જઈ નય થાય કમીનું રહેવું જાય છે

સતોષ વિશે.

(૧૧૧)

ગરીબન મનપન ગોરીપન, ઓર રતન પન ખાન;
જહાં આવે સતોષપન તો, સખ પન પુલ સમાન.

પણાં ગાય દોરોનો પછી દોય, પણાં દાસીઓ રાખનાર (રાખ)
દોય, પછી ભીએનો પછી દોય, અને ડવાહીરાની ખાણનો માણે
દોય, પણ જેની પાસે સતોષ પન છે તેને ઉપલું સી કાંઈ પુણ સમાન
છે, યાને જે કાંઈ સતોષી છે અને ગમે તેવી હાલતમાં સતોષ રાખી
જાણે છે, તે માણસના જેવો સુખી ખીતે કાંઈ નથી.

(૧૧૨)

મારીયે આશા આપની, છને ડરયા સસાર;
તાડા બોખડ (સ)તોષ હય, ઠહે ઠળીર મિચાર.

જેને આ હંસારની જાંજલો સામેલી છે, અને તેઓને જે મારવા
ચાહવો દોય, તો તેનો ઇલાજ માત્ર સતોષ છે. અચાંત, દુનિયાની
મિત્રે નહિ મળવાથી જે દુઃખ થાય છે તે દુઃખ દૂર કરવા, જે માણસ
તત્પર દોય તેણે સતોષી થવું.

(૧૧૩)

ઠજૂક મંદીર માલિયાં, ઠજૂક જંગલ બાસ;
સખી ઠોર સોહામનાં, જે હરિ દોય પાસ.

જેની પાસે પુલ છે યાને જેનું મન ખમ્પર તરફ સામેલું દોય છે,
તે મને તો રાજમેહેલમાં વસે, યા જંગલમાં વસે, પણ તેનું મન સતોષી

(૧૧૮)

હિયે જિના મામે જિના, જન જિના સજ કહુ આપ ;
 કાને કો મન કાપીયે, સેરેજ રહે સમાપ ?
 જ્યારે આપજા વચર જાપે, વચર માંચવે અને વચર જાણવે
 સૌ કાંઈ થાય છે અને આવે છે, અને જ્યારે જ્યુ સોટાકાપી નથી
 થો છે ત્યારે આપજો માણમે યા મારે કાપના અને ચિન્તન કરુ ?

(૧૧૯)

દાતા નદી એક સમ, સજ કોણકો દેત ;
 હાથ જુએ છસડા જોસા, તેસાદિ બર લેત.
 ખુદા એક નદી સમાન છે, જે સર્વ કોઈને આપે છે; જેવું જેવું
 વાણજી (નાનું થા મોટું) દોષ તેવું અને તેદજુ પાણી તે નદીમાંથી ભરી
 લે છે તેમજ, ખુદા પણ દોરકને તેની સાવકાન મુજબ આપ્યો ભવ છે.

(૧૨૦)

કુરહેકોણી દેતા હય, કપડા લતા આમ ;
 જીવત નર ચિંતા કરે, વાકો જડો અભામ.
 મુઝાંતે પાને મરજી પછી પણ ચરીરને કરન, આમ, પાણી વચેરે
 તે (ખુદા) પહોંચાડે છે, તો પછી જીવતા જીવન જે માણસ પોતા મારે
 ચિંતા કરે તેને ખરેજ અમાન્યાપણ સામેનું હાથુ જોઈએ ?

(૧૨૧)

આસા તો એક રામડી, દુછ આસા નિરાસ ;
 નદિ છીનારે ઘર કરે, કજૂ ન મારે પ્યાસ.
 ખુદા સિવાય બીજી બધી ચિત્તેની આસા કાંઈથી ફોકડ છે,
 નદીની પાસે રહેતા હોય તેઓ કદી પણ તરમ મનતા નથી તેમ. જે
 કોઈ ખુદા ઉપર વિશ્વાસ રાખે છે, તે કદિ પણ નિરાશ થતા નથી.

10

11

12

13

1.

2.

3.

શિશ્યો,

છત્તા રવાને લીધેજ પાલુક રવાનિય મને છે,
ને જાણે હો છે,

(૧૫૧)

મજાની પુઝમે મહ મણ, પામિ રહિ જપરાણ,
છીસ પદા હા મધી, જ્યારે તેથી મુખાણ.

માખીને મોજ મને છે તેથી તે મેળના રાત પર વેસ છે,
તેથી પાંચો તેમાં જપરાણ જાણ છે ને તેમાંથી ખાંદેર તીંગના
પદા મધી જાણ છે તેને પુરી ઠાળી તરી, અને છત્તા
લીધે પેટાળે જાણ મુખાણે છે તેમ, છત્તા રવાને મારે પાલુક
હો છે અને પેટાળી તેને ગુસાળ હો છે.

(૧૫૨)

આપી મિત્ર પુત્રી મજી, સારી મુખ સંતાપ,
હો યાદેમા મોજથી, તો બહોત સદેમા જાણ.

આપી ને મુખ રોડથી (સાધુ જાણ) મે આપણે મારે
છે, કાલુકો આપુ જાણ જાણ કુ જાણે છે, મારે મુ જો સ
પાલુક માખી કરેલ તો રહી. " આ જાણે " " આ જાણ
મિત્ર કપો કપુ પડી, અર્થાત, કાલો મુતરો ખારાક લેવા
હીમની ખારોસની જગવાણ છે, પણ માન છત્તા ઠેકાણે
જોએ તોરેવાર મીંગે જાણ છે તેમજેનું કરીલતા કુ. જો વેપમ
છે, અને ત્યારે તેમજાને પસાવે માણ છે.

(૧૭૮)

ખાદાં ખીઠાં દેખકર, છવ્યા પદ સે નીર;
તણજમ મન પાઠા નહિ, ઠાપા નીપદ ઠહીર.

ખાદું મીઠું જોઈને, ધાદાંમાં પાણી છુટે સારે ભણવું, કે મ
દણુર પાકું થવું નથી, પણ કાચ્યું થાને અગાન છે, થાને આપણું
સાનદોસ્તીના કાચડાની ખબર નથી.

(૧૭૯)

ખાદા ખીઠા ખાવ કર, કરે ઇંદ્રીઓડા ભોમ.
સો દેસે જા પહેચિ, સાદેજછ કે લોમ?

ખાદું મીઠું ખાવા કરી, ઇંદ્રીઓના વિષયોનાં ભોમ ભોમવ્યા કરે
તો પડી ને માણસ ખુદાને કેમ જાણ પુજે? કારણકે માણસનું મ
ઈંદ્રીઓના સ્વાદથી અકબલ થઈ જાય છે, તેથી તેને ખાવું એ વિચાર
ખીલું કહ્યું છ કમીમા કરવાનું છે, એવું જાન થવું જ નથી.

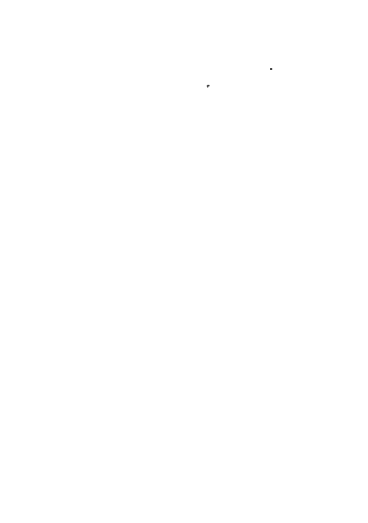
હિંસા.
સાથી મીઠું પુરવ, તે છવ બચાવવે.

(૧૮૦)

દેખ પરાઇ આપણી, મલ લલચાવ્યા છ.
જીખ્યા મુકા કુકલા, આર થાંડા ચાના પી

ખાદેખ્યા સ્વાદદાર મીઠાને, જે કાચવ્યા ના જાય, પા
જો છું એવું આવતો દોષ કે તારું કરીત નીર. યા-દ ને તને સુ

સેવા કરતો રહું, ને સસના માર્ગે માટ્યા કરું, કારણકે નેક કરણીમાંજ
અપી સાર છે.

(૭૦૩)

બોલત હિ જિય વાદ હય, પુછત હિ હય વાદ ;

ઐસે મનમેં સમજ કર, સુખ રહે સો સાધ.

અમણું બોલવાથી મેરી તકરાર વધી પડે છે, ને પુછતાં પુછ્યાં
પણ તકરાર ઉભી થાય છે એ વાત જોયો મનમાં સમજો છે તેઓ
મુંગાજ બેસી રહે છે, ને કદિ પણ તકરાર કરતા નથી, અને તેઓજ
સાધુપુરો કહેવાય છે.

(૭૦૪)

વાદ કરે સો જાનીયે, નિવરેકા વોહ કામ ;

સંત કુરસદ કહાં પાવે, સુમરન કરતાં રામ ?

ફાકટની તકરારો કરવી, એ નવરા માણસનું કામ છે; સાધુપુરોને
ખુદાનું સ્મરણ કરતાં, વખતજ ક્યાં મળે છે કે તેઓ તકરાર કરવા બેસે ?

(૭૦૫)

કહેતે કેા કહે જાને દે, ગુરૂની સાખ તું લેય ;

સાકુંચ એક સ્વાનકેા, ફેર જવાજ ન દેય.

ગુરૂની સાખામણુ એવી છે કે, તારી સાથે કોઇ તકરાર કરવા
બેસે, અથવા તને ગાળ પણ દીધે, તેને તેમ કરવા દે, પણ કોઇક અધ્યાત્મી
કુતરાની મીસાજ આંગ પર તકરાર કરવા આવે તેની સાથે તું સામા
સામી તકરાર કરવા બેસતો નહિ.

(૭૫)

આવત બારી એક હથ, ઉછાટત હોય અનેક;
હસે હજાર ના ઉછાટીયે, વાંદિ એક છી એક.

તને તે એક ગાળ બાપે, ને તું પાછી વળતી ગાળ તેને દીપે,
તો તેમાં વાત વધી જાય, માટે તું પાછો ઉતાર બાપતોજ ના, જેથી
તેની ગાળ તેનેજ લાગશે.

(૭૬)

બારી હિંસે ઉપજે, કલેશ કદ ઝાર મિથ;
હારી થલેસો સાધવાં, લામિ મરેં સો નાથ.

ગાળાગાળી કરવાથી કહ્યો કંઠાસ વધે છે ને માણસને દુઃખ
ને દિગ્ગમીરી ઉપજે છે, માટે જો કેદ ગાળાગાળી કરવાથી હારી જાય
થાને નહિ કરે તે માણસ, સહુપુરુષ કહેવાય ને તેને દુઃખ આવતું નથી,
પણ જો કેદ જરા જરામા ઉતરી પડે, તે માણસ હલકો કહેવાય ને
તેને દુઃખ આવ્યા કરવતુ.

(૭૭)

બારી મોટા જ્ઞાન હથ, એ રંચક ઉરમેં જરેં;
કાટી સવારે કામ, બેરી ઉછાટા પાંચ ખરેં.

ગાળાગાળાય થાને બાટી તકરારો કરવી એમાં કેટલો ગેરલાજ છે
છે વિષે જોને જ્ઞાન થયું છે, તે માણસ એવી રીતે કામ ચલાવે છે કે
તેનાં (કરોડાં) કામો સરળ થાય છે, ને તેના વેરી સામો તેને ખરે
પડતો આવે છે.

આશુ. જ્યાં, તેમ સાથે પણ તરછાડ કે તરાર કરવી નહિ, પણ
જ્યાં સાથે મીઠાસથી અને નરમાસથી વત'ણું, તેમણું બોલેણું આપણને
પસંદ ન પડે તો પણ તેમને સામાં સમુનો કહેવા નહિ, પણ "તમારું
મત તમને મુજારક" એમ કહી મીઠાસથી જવાબ આપવો, ને આપણને
જે શાસ્ત્રી સામે તેમ કરવું, પણ તેને ખોટા પાડવાનો શત્રુ ન કરવો.

(૭૧૩)

અતિ બહા નહિ બોલનાં, અતિ બહા નહિ કુપ,
અતિ બહા નહિ બરસનાં, અતિ બહા નહિ કુપ.

એમ ધણે વરસાદ પડે તે સારું નથી, ને ધણે તડકો પડે તે
પણ સારું નથી તેમ, ધણું ધણું બોલવું અને મારનાં પટપટારો કર્યા
કરવો તે પણ સારો નથી, તેમજ વળી તત્ત્વ મુખથી રાખવી અને જ્યાં
બોલવા પડતું હોય ત્યાં નહિ બોલવું એ પણ સારું નથી.

(૭૧૪)

વાદવિવાદ મત કર, કર નિત અપના હામ,
મુશ્કેલને ચિત્ત સાચકે, બાજ છે કેવલ રામ.

કળીઃ કહે છે કે તરાર કરવાનું છોડી દહને તારાં પોતાનું ખર્ચ
હામ જે છે તે નિત્ય કરવો રહે ને તારાં પ્યાન ગુરનાં ચરણ આમળ
ધરી, ખુદાને માદ કર્યો દુઃખ અને બકતીઆ ગોકાવલો રહે.

(૭૧૫)

અમરા નિત્ય બરાધયે, અમરા બુદ્ધી બહાચ,
દુઃખ ઉપજે ચિંતા દહ, અમરામે ધર જાય.

દેવતા કહ્યાનું મોઢું કાગળ કરવું, કારણકે અમરા એ મોટી
બહા છે, ત્યાં માણસને દુઃખ ઉપજે ચિંતા નથી છે, અને છેવટે તેનું
ધર પણ નાશ પામ છે, માત્ર તેની માલ-મીલકત વગર નાશ થાય છે,
શ્રીકૃષ્ણ નાંદ પણ પોતે પણ જીવ્યાં જાય છે.

(૭૨૨)

કંથનકો તનવો મલેલ, સહેલ હય ત્રિપાકો નેહ :

નિંદા બોલ ત્યાગવો, ખવો કઠીન હય ચેહ.

માનાનો તન પખ ન મા, દાય તેને કોટલાનું કામ સહેલું છે,
 સીતા નાદ પાઓ દાય ન પખ ના, તુ મદેલ છે, પણ નિંદા કરવાની દેવ
 પડી હોય ને ન કહી બદ્ધ મુદેલ છે, પાને એ નિંદા ચિજ મૈયી મુરી છે.

(૭૨૩)

અતરે કનરની છબ્યા રમ, નેનાં ઉપના નેહ :

તાજી સમગ રામછ, રવપનેદી મત દેવ.

મારેન્યા મેંદને મિત્રમ અને ત્ય પેત ખાત અમકાગ કમી, ફું
 મિત્ર છું એક દેખ, નેના નેના પદમા (- નેની) કનર નેવી હોય,
 તેણ પુરવની મનવ, એ જા ન મન નાખ ના ખા આપને ના.

(૭૨૪)

હીરદે કનરની છબ્યા રમ, તુપ બોલનકા રમ :

અમે બહા પીંછે ખુરા, તાકો તજીએ સમ.

જન દેવ ને કપાની કનર દીવ, પણ નેદન્યા પાને મેહાએ
 મીઠું નાદ, મે પાને ન મા ને અ ને ને, કમી પીંછે પડાકે
 છુર મોતે, તેણ મજાસા સમગ હાડી દેગ નેના કમી નાદ.

(૭૨૫)

જન ખુજ સાચકુ, કરે મુકો કોઈ નેહ :

ઉસકી સમગ રામછ, મોલે જબૂ ન દેવ.

જાનાનેતને સાગ માનુસની સાચ ને કાદ તુ દોસ્તી કરે,
 અથવા ખ મખા ને કાદ સાચ ને તુ કરે તથા નાનુસની દોસ્તી
 ખાદા કોતને નાદ દેખડાવે.

નારી વિશે.

(૭૨૬)

નારી દિસા ન દેખીયે, દેખ ન કિજે દોર;
દેખતેહિ બિખ ચડે, મન ગ્યાયે કણુ ઓર.

માઝ (કબીરનુ) કહેવું એ છે કે, જે નરક ત્યાં હોય તે તરફ નારી નજર ફેરવતો ના, અને તેને જોઈને (અથવા જોયા પાડે) દોષ ટોડી કાઢતો ના, કે અંકે નરને જોવાથી મનદોષ નેડ નડે છે, અને તેમાં મનમાં કાઈકે તરેહવાડ (ભુલ) રિચાયો આર છે.

(૭૩૦)

નારી કાલી ઉઝલી, નેક વિખામી એય.
સખહિ હારે કંદમે, નિચ સિયે સખ કાય

(૭૩૫)

પરનારી પ્રત્યક્ષ છુરી, જીને જિરજા કાપ;
નાંદિન પેદમેં આરીયે, મર સોનેડી હોય.

પારખી બી એક દેખાઈ જરીજ છે, જીવું ને કાષ્ટ નિરસી પ્રા
છે તે સમજે છે, ને જરી સોનાની પજુ હોય તેવે કદિ શેનાનું છેલ્લું
મારતો નથી, કારણ કે જરી મારયે તો પેટ કપાઈજ નવ.

(૭૩૬)

પરનારી રાતાં ફિરેં, ચોરી બંદ તો ખાણ;
દિવસ ચાર સરસો ફિરેં, અંત સમુદો લાય.

ને કાષ્ટ પરઆના નાદમા પડે છે, તેને ચોરી છુપાઈથી રહો
પડે છે, અને કદાચ ચાર દિવસ અપાંદર મગલ મોતવે છે, પણ જરે
તેને સમુદો નાશ થાય છે.

(૭૩૭)

પર નારીકો રાચનો, નેસી સસનડી ખાણ;
જુને પેડી ખાઈએ, પ્રગટ હોય નિશાન.

પરઆના નાદમા હાડુ ને નસજ ખાતી નગનર છે, કારણ કે
મને તે જુજામા બેનીત ખાતી હોય, ન્તા પ્રમજનો નાસ જુપો રહે
નથી પણ પ્રગટ થાય અવે છે તેમ, પરઆના નિવમા જે પુરૂષ પાદે
દેવ ને નમે એવે જુગતને રહી જતા પાખા અ (હ).

(૭૩૮)

એક કનક કમર ડાખીતી, જિખ્યા ફસડો ખાણ;
દેખતદિં ને જિખ ચડે, ખાણ કો મર લાય.

પેડી અને જા, એ બે વિષય તો પડે ને મળે છે ને, જેવી ફાળ

હંદમાં પડ્યો હોય તે પુરુષ મર્યાદાની કંઈ દરકાર કરતો નથી, જે
મન આવે તેમ સાડ કપો લેવ છે, માને ગમે તેમ બેમદલાજે રહે છે.

(૭૪૨)

કામ જહાં તહાં રામ નહિ, રામ તહાં નહિ કામ ।

રોતો એક જા કયું રહેં, કામ રામ એક કામ ?

જેનાં મનમાં સ્ત્રીનો (હૃદયોનાં ભોમ ભોમવાનો) જ ખબર
રહેતો હોય, ત્યાં પુરુષનો વાસો દોતો નથી, કારણ કે જેમ એક જગ્યાએ
બે ચિજ એકી વેળા રહી શકતી નથી તેમ, કામ ને રામ (વિષ
વાસના ને પુરુષ) આવે રહી શકતાં નથી. કારણકે જન્મે પરસ્પર વિર
છે, જ્યારે એક (કામ) લેવ, ત્યારે બીજું (પુરુષ) ત્યાં આવી શકે

(૭૪૩)

ભક્તિ જિભારી કામિયાં, ઇન્દ્રિ જેટ સ્વાદ ।

જનમ મમ્મયા આપમે, દ્વિશ બોધા દાષ.

મહિવાળી માજમગ્નદમા વડાવી, માજુમના ખાતો વરણી સજિ
જળી રહે હ, નથી ન પાત.તો જન્મ તમાજ વુમાવ હ, અને બરે
રીરા (પુરુષ) ન દાષમાથી બોલી મન છે

(૭૪૪)

કબીર ' મન મરજત કયા, ઇન્દ્રિ અપને દાષ,

નોય કયુ ન કિલયે, જનક કાખોની સાથ.

આ કબીર તાર મન મરી નયુ દેવ, અને તાર જહાંસીમાં
દાષમા રહી દેવ, પણ મન અને - જ્યાં હુ કાળમાં ઇન્દ્રિ દોરે
દોષ, તે પશુ હુ જા અને પિસા ના.ય તાર વિન મનહર. જ, કારણકે

માસ તેનું છે. અર્થાત્, પ્રેમથી ખ્યાન; ને ખ્યાનથી જ્ઞાન આવે છે. જેનાં દેખાંમાં ખુદાની ઉપર હેન દોષ તેનું ખ્યાન વગર મદેનતે નિરંતર શુદ્ધ પર આવેલું રહે છે, અને ખ્યાન ન પૂર્ણ આવેલું રહે, સારે ખુદા દેખાતો કરતો રહે; પણ જેનાં દેખાંમાં ખુદાની ઉપર હેન નથી તેનું ખ્યાન-ખુદા પર લાગતું નથી એટલે માસ અને કાંટાવાળા જમીન ઉપર ચાલવા જઈએ ને પગ સરી સરી જાય, તેમ દેખાંનાં હેન વગર જે ખ્યાન કરવા જાય તેનું ખ્યાન ચાલજ નહીં.

(૭૭૭)

પ્રેમ ખુદાયા ના ખુદે, જા પદ ઉમગ્યા દોષ;

જરિય મૂખ ભોલે નહિ, નૈન દેત હમ દોષ.

જેનાં દેખાંમાં ખરો ખુદાજ પ્રેમ દોષ, તે કહી પણ કુપો રહેતો નથી, કદાચિત તે મોટેથી ભોલોને દેખાડતો ન દોષ, જનાં તેની આંખો ને પ્રેમને પ્રવર્ણીત કરી આપતી રહે છે.

(૭૭૮)

છડિ થક પડિ ઉતરે, વેત તો પ્રેમ ન દોષ;

અપદ પ્રેમ હિરદે ખસે, પ્રેમ કહિયે સોય.

પરીમા મરે, તે પરીમા ઉતરી જાય નહીં મગજના કાંઈ ખરો પ્રેમ નથી, પણ જે કાંઈ પણ દેખામ મો ખરો નાંધ, અને નિરંતર ચાલુ રહે તેજ ખરો પ્રેમ કહવાય.

(૭૭૯)

જા પદ પ્રેમ ન સંચરે, સો પદ જાનુ મસાંન;

જેસે ખાલ સુહારથી, રવાસ લેત ખિન ખાંન.

જેના દેખામ (ગોઠા તરફ) રવાસ ન લે નથી, તે માણસની ચર્ચા (જીવતાં જીવતાં) એક મમલો ને બીજા જ અને પ્રેમ સુહારથી

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 श्री गणेशाय नमः ॥
 श्री कृष्णाय नमः ॥
 श्री भगवते नमः ॥

श्री गणेशाय नमः ॥ श्री कृष्णाय नमः ॥
 श्री भगवते नमः ॥ श्री वासुदेवाय नमः ॥

श्री गणेशाय नमः ॥ श्री कृष्णाय नमः ॥
 श्री भगवते नमः ॥ श्री वासुदेवाय नमः ॥

(૮૧૦)

સાંધમાં રીત ન પાછમે, ખાતાં મિલે ન ઠોપ;

કબીર સૌરા રામચું, સિરખિત કજુ નં ઠોપ.

એ કાંઈ ખાલી મેઢાંતી વાતોથી ખુદાને મળી શકાતું નથી, પણ ખુદાની સાથે સાદું કરતું હોય વાતે ખુદાને મળતું હોય તે જ્ઞાતિથી માણસ પેલાનું માયું વાતે સર્વસ્વ તેને હવાસે કરતો નથી જાંદિથી તેનાથી તેને (ખુદાને) પુમાતું નથી.

(૮૧૧)

હરિકા ગુન કડન હપ, ઈયા બહુ સ્તકય;

સિર કોટી પમ તત પરે, તખ તલ પરોચિ હપ.

ખુદાજ ગુણ મળાવો એ બહુ મુશ્કેલ છે, અને તે કઠિણી તે હોય છે કે તેનો નિચાર મોટેથી બોલી શકાતોજ નથી, પણ ત્યાં પરોચિયા માટે જ્યારે માણસ પેલાનું કરોડો માયાઓ વધ નીને મુકે, વાતે પેલાની ખુદાને કમી નાખે ત્યારેજ ત્યાં પુખી શકાય છે.

(૮૧૨)

ઈયા તરવર મમન હલ, પખી મુખા સખ જૂર;

બહોલ સિયાને પધ મધે, હલ કાયો પર દૂર.

એ (ખુદાનું) કાઠ પાવ કેમ છે તે તેના હોય છે અસમર્થને વાતેજા હોય છે, જેમાં તે મેળવવા જતાં વખીયા નધા મુડી મરે છે. વખીયે કરેવાના કાળુ પુરો તે સ્વચ્છ નધા, પણ તે હજ તેમજ દુર તે દુઃખ રમ્ય

(૮૧૧)

હમુ તો કાખ ના જીયરે, શામુ તો બળ પદ ભાપા
 મનડા મનડે બિસનનાં, જમુ મુન કાજુ ખાપ.
 કપાડ કહે જો કે હમુ તેમી શામ કૂચ ભુમાડું નથી, ને ભે
 ના કા વ તો ભડ પાવ પદમુ ભાપ છે. (તરે કરતુ શું કે તેને
 નો જાન ભાવે છે કે) હુ મનમા ને મનમાજ જમું વિસરવાની
 કે, જા કે, જામ મુમામા જામુ મના તરે માન મુમામાનીજ મનકું
 જા ભાવ છે કેમ, કે, કૂચા ને ના ના. હુની કપાં તરે, મનડી
 જા ના તો ભુપી ૨૧

(૮૧૩)

પહેલે અમલ બિસનકા, પાંડે પામ ખાસ,
 કાડે કબીર નાખ જાની કે રામ બિસનવા ખાસ.

ખિરહા.

ખુરાને મળવા માટે કળીરની વિનવ્ની.

(૮૧૫)

ખિરહેની મર જાયગી, બાગુર દાત શરીર;

બેગી રસન દિલ્લે. તો હવે કાશ કળીર.

જેમ કમલ ત્રી, બીજા મરદપર આઠક ચપલી દોષ તેને જેવાન
માટે તેજુ શરીર બાગુર દોષ છે, તેમ કળીર કહે છે કે એા ખુર,
દુ તને જેવાને બાગુરતાથી રાહ જેવું છું માટે મને તારા રસન
જલદાથી આપી દે, તો હુ છવતો રહુ.

(૮૧૬)

ખિરહેની દેત કહેરી, છુનો કહારી છબ્બા;

બેગી તુમ બા બિસી, નહિ તે તબ્બા ખાન

જેમ કમલ ત્રી, પાતાન વદાત. ઉપર પાતાન મર જાય
કહેરી. માકલાવે છે તેમ કળીર કહે છે કે જા ખુરાની માકુર
તે ખુરા તમ પાતાનો બાત કરજો. બાવાન માકલ છે તે કહે છે કે
ખિરા, હુ મન જલદાથી આપી મળ, નહી તે બા. માકુર હુ મર

(૮૧૭)

બાગુર તુમ મર જાનિયા, કે ખીત બટે કબચિત

મર તે તુમ છબ્બાત મર છબ્બુ તે છબ્બર જિત

એા, બર. જાણી, હુ કમલ ન જામલ ન કે ન તારુડુ
જલદાથી આપી મળ, નહી કહે તારુડુ કે મર જામલ હુ મર

(૮૫૫)

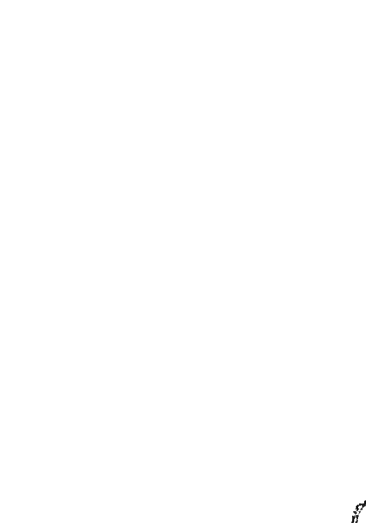
પાતી દિ'સે પાલણ, પુ'વા દિ'સે છતા
મરન મિથ ગતાવજા, સેા દોસ્ત કબીરે કીત.

જો વાણી કરતા પણ પાનણુ છે, પુમાડા કમ્તા પણ ગ્રીષ્ઠ છે,
ને પવન કરતા પણ મેની ૮૩૫ વાગે છે, નેની દોસ્તી પાન ઓળખ
કબીરને સમ મઠ

(૮૫૬)

હેમે કરમ કબીરજી સંધુ પૂજાણા સેખ
તમ મેહેલ ત મલીયા તા દોસ્ત મિયા અસેખ

જન્મ પંદરમું.

ધરિયે કયા ? તો કહે ધીરજ.

ધીરજ જીવ તખ બનિયે, સમજે સમજી રીત.

ઉતકા અવશુત આપમે, કણ ન સાવે ખીત.

ધરણું શું ? તો કહે કે (દરેક કામમાં ને દરેક વખતે) ધીરજ ખે

અર્થ, એક માણસ (ખરો) ધીરજવંત કહિતો થયો છે એ

તારેજ કહેવાય કે જ્યારે તે સૌ યોજની રીતબાત સમજતો થાય એ

સૌનો સ્વભાવ સંભાળી સીયે, પણ તેજાના અવશુલો કદી પણ પિતા

આવવા દે નહીં.

જન્મ સોળમું.

દેહરખ્યે કયા ? તો કહે મન.

મન કહેરા તખ બનિયે, અનસુજ સમે સુભય.

નયું અધિયારે બાવનમી, દિપક બાર દેખાય.

દેરણું શું ? તો કહે કે તાર મન દેરવ.

અર્થ, માણસનું મન, અહિં તહિં કામનું ના પડીને રાત્રિ થયું છે એમ, તારેજ માણસનું કે જ્યારે નહિ સમજ પડે તેની વાત હોય તે સમજ પડી જાય. જેમ અધારી જગ્યામાં ઊંચો માળખાથી લાંબી નથી ચિત્તે દેખાતું આવે છે તેમ, મન રાત્રિ થવાથી નથી (ખુરેસ) વાળે સમજ પડી જાય છે, માટે કંપીરનું કહેવું એ છે કે તારા મન પર કાણુ રાખી તેને કામનું અટકાવી રાત્રિ રાખ, તો પછી નથી વાતો તરે સેહેમાજથી સમજ પડી જશે.

પૈસાના ખેલ વિશે.

ખેલ સખ પૈસેકા, સખકુછ બાતાં દય પૈસા.

પૈસા ભોર, પૈસા ભરકા, પૈસા બાબા બહેનાં,
 પૈસા હાથી પોટે પલાના, પૈસા લગે નીસાના-ખેલ.
 પૈસા દેવ પૈસા ધરમ-પૈસા સખ કુછ બાઇ,
 પૈસા રાબા રાજ કરાવે-પૈસા કરે લકાઇ-ખેલ.
 પૈસા હાથપે અબુધ^૧ થકાવે-પૈસા પોટે ટરાવે,
 એક દીન પૈસા બરક મયા તો-પાઉમેં લગર પરાવે-ખેલ.
 પૈસા ગુર પૈસા ચેલા, પૈસા અખિ કરાવે,
 કહત કબીરા મુન બાઇ સાધુ-પૈસા દુલ ઊરાવે-ખેલ.

૧ અબ્બારી (હાથીપર બેસવાની)

બાહેરના દેખાવો કર્યાથી ઇશ્વર મળતો નથી.

રાગ-કાલી-મજન.

રામ નામ તું બાજ સે પીપારે, કાહેતુ મમકૂરી કરતા હય,
કચી મટીકા બાંમણા તેરો, પાપ પત્રકે રંગતા હય—રામક
બહમન કોતર પુરાન બાંધે, સ્નાન તરપત કરતા હય,
સાબકાસ મુચીત રહત હય, તું કયા માદેબ મિલતા હય?—રામક
એગી કોતર જહા બહાંચે, ત્યાં મસલમિ રહતા હય
દોનો હાથ મીરપર ધરે, તું કયા સાદેબ મિલતા હય?—રામક
માનબાવ કોતર કાલે કપડે, દાઢી નુજ નુ કરતા હય,
સુઘડી સુઘડી હાથમે પગડી, તું કયા માદેબ મિલતા હય?—રામક
મુકડાં કોતર બાજ પુકાડે જો કયા માદેબ મિલતા હય?
મુંગીકે પાવમે પુધર બાંધે કાહ બી બકપાહ નુનતા હય? રામક
જામમ કોતર કીલ નાવ રર રર કમી કીરતા હય
સાબ બહમકર મિલતા નાવ, તું કયા માદેબ મિલતા હય? રામક
કહત કબીરો નુન જા. ત્યાં જાનત નાવો જાવતા હય
એ જાવ બાજવને બાવ જાવતા હય તેવડ માદેબ મિલતા હય—

દુનિયા બધી દુઃખી છે, લેણું મન હવું
તેજ સુખી છે.

રામ-પૂર્વી તીનતાલ.

જ્યાં દેખે સો દુઃખીઆ બાબા, સુખીઆ કોઈ નહીં રે,—!
જોગીબી દુઃખીયા જાગમ દુઃખીયા, તપસીકુ દુઃખ કુના
આસા મનસા સખપદ બ્યાપી, કોઈ મેટેલ નહીં સુન્ધા—જ્યાં.
રાસતબી દુઃખીયા પ્રભતબી દુઃખીયા, દુઃખીયા સખ ચેરાગી
દુખ કારનસે સુકદેવને, ઉઠરી માયા ત્યાગી—જ્યાં.
સાચ કહું તો સખ જમ દુઃખીયા, જુઠા કહી ન જાઈ
બ્રહ્મા ચિષ્ટુ રાંઠર દુઃખીયા, અને સૂણી જમાઈ—જ્યાં.
મુત દુઃખીયા અવપુત દુઃખીયા, દુઃખીયા દય પની રંઠા
ઠંઠત કબીરા યો નહીં દુઃખીયા, અને મનડું હતા—જ્યાં.

બાહેરજ શોધવાની કોશિય કરી અટવાઈ મરે છે—(૩) આકાશ
 ને ઈશ્વરી નાદ વામ્બા કરે છે તે, બ્યારે તું યુર પાસે રહી તેને
 સમજશે ત્યારેજ તને સંજગાશે અને ત્યારેજ તને તારું પોતાતું સ
 કે નો ખ્વર છે તે તારામાંજ રહેશે છે એવું તું અનુભવશે—
 બધાઓ નાજ દહ ઉપર આવી અટકી રહે છે. તેની પેલી પાર
 જતા નથી, પણ ને કોઈ કબીર જેવો થાય તેજ રેલીમેર
 પુગે છે યાને ખુદા સાથે એક થઈ જાય છે.

આરસીમાં મહોડું લેઈ હરખા નાં.
 તારા અંતરમાં લે "તું કેવો છે!"

સુખરા કયા રેખે દરપતમે

કયા ધરમ નહીં મનમે—

નસી કુલ રહે કુલબાદી—ખાસ રહે નીજ કુલમે
 એક દીન એસી હો જાવેગી—ખાખ ઉડેગી તનમે—
 સુવા ચંદન અબીર અગરની, શોભો ગોરે તનમે
 ધન લેખત ડોંગરકા પાની, દલ જાવેગા ખીનમે—
 કવરી કવરી માયા જોરી—મુરત રહે નીજ ધનમે
 દસ દરવાજે બધે રહે તો, રહે ગઈ મનકી મનમે—
 પત્રીયા બાંધે પત્ર અસવારે, હોત જુલુ જુલુ તનમે
 કહત કબીરા મુન બાઈ સાધુ, એ કયા લગ રહે મનમે—

૩૧૪ કંપીર વાણી.

આ રીતની દંતકથાઓ કંપીરને મારે આપે છે, પણ આટલું તો ચેત્તર છે કે, કંપીર કંઈ આ નિર નામના મુસલમાનો ખરો હોય છે ન હોય, પરંતુ કંપીરનું સાતન પાસણ નિરખે કપડું હોય એ વાત સિદ્ધ છે, અને સર્વ કંપીર પચીઓ તે વાત કંબુસ રાખે છે, જે વાન કંપીરજીનાં એક જનનમાં તેણે ગાંધ દોષ એમ લાગે છે, કે જ્યાં કંપીર જણાવે છે કે હું ઘુસ્તજ વણતણ કામ હોડી છું, દરિનાં કિત્તો આવામાં મચ્છો રહીશ. બીજાં એક પદમાં તે જણાવે છે કે પુર્વ જન્મમાં તે એક શાહજી હતો. પણ તે જવમાં રામજનન કરવામાં તેણે આંગણ કરી હતી, મારે હાથમાં તે એક મુસલમાન તરીકે ચળવ્યો હતો. સર્વ દંતકથામાં જે પહેલી કહી ગયા કે, કંપીરની માતા એક શાહજી વિધવા હતી, તે વાન મણકો માન્ય રાખે છે.

કંપીરનાં જથપણની વાતો.

કંપીર, જાળપણથીજ સખ્દોઆર કરતો હતો; નહાનપણમાં એક છોકરા તરીકે પણ કંપીર પોતાના રમતવાળા હિંદુ-મુસલમાન સાથીઓને ફરીવાર કરવાનું કારણ આપતો હતો. રમતા રમતા તે “રામ રામ” અને “હરિ હરિ” કરી જુઓ પાડતો હતો. જેથી મુસલમાનો તેને કાફર કહેતા. આના જવાબમાં તે જણાવતો કે જે કોઈ બીજાને નાહક મારે, જુડો વેપ ખતાવી જગતને ક્રોધે, દારૂ પીએ, અને ન ખાવાની વસ્તુ ખાય, પારકો માસ મારી જાય, વગેરે, વગેરે, નાશાયક કામો કરે તેજ ખરો કાફર કહેવાય, જે મારે તે બોલતો કે —

મહા કાદ ખિસખિસ કરે, વાહ કાફર બિજુડા

ઝોરનકો કાફર કહે, અપનાં કુફર ન મુક.

અર્થ, જે કોઈ બીજાનું મળું કાપે ને વળી તે કાપતાં ખુદનું નાશ લે, તે ખરો કાફર (અપવિત્ર) છે, તે બીજાને કાફર કહે છે, પણ તેને પોતાનું નાશાયકપણું દેખાતું નથી.

હું વણકર દોવાથી મારે ધર સુતરનાં તાણાથી કપડાં સદા વણાવે છે, અને તમે પરિત્ર નતોષ પહેરો છો; તમે પણ ગીતા અને ગાયત્રી (અગરથા) મોરેથી વણો છો ન્યારે “જોર્જી” તો મારાં અંતરણ્યમાં વસેલો છે.

હું તો ઘરો છું, ને તમે બ્રાહ્મણ એટલે જન્મેજન્મનાં ઘેટાંનાં (માણસ જાતનાં) ભરવાડ વાને રખેવાળ કહેવાએ છો, તો તમારી ફરજ છે કે તેઓને પાપમાંથી બચાવો, અને નહીતો તમે અમારા સ્વામી (જોર) કેમ યજ સો!

તમે તો બ્રાહ્મણ છો, અને હું તો કાશીનો માત્ર એક કુલિયો (વણકર) છું, તોપણ તમે મારી વાત સાંજ્યો કે તમે નિમ વેદ વાંચવા છતાં દુનિયવી રજપાટ (માલમતા) શોધતા ફરો છો, ન્યારે માફે ખ્યાન હરિ (ખુદા) માંજ છે.

આવા આવા તાણાજાણીથી કબીર બ્રાહ્મણોને માહત કરતો હતો.

કબીરે ગુરુ કેમ મેળવ્યો?

હીંદુ અને મુસલમાન બન્ને વારંવાર, કબીરને નિગુરા યાને ગુરુ પગરનો છે એમ કહી પજવતા હતા, એટલે આ બોહતાન દુર કરવાનો કબીરે નિશ્ચય કર્યો. આ વખતે જ્યેકે તે પોતાના શ્રીરામના રટણમાં એકતાર જની, દમોશાં રહેતો હતો છતાં પોતાને માથે કોઈ સમર્થ સદગુરુ નહીં દોવાથી, કોઈ સમર્થ સદગુરુ શોધી, પોતાને ગીરે સ્થાપવાની તિવેચ્છા તેને ઉત્પન્ન થઈ હતી. કારણ કે તે જાણતો હતો કે સુરપતિ છંદે તિવેચ્છા તેને ઉત્પન્ન થઈ હતી. કારણ કે તે જાણતો હતો કે સુરપતિ છંદે પશુ બ્રહ્માજીને ગુરુ કર્યા હતા. જનક રાજાએ બ્રહ્માવકને અને રામ-ચંદ્રજીએ પશુ વસિષ્ઠને ગુરુ કર્યા હતા. શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્માને પશુ ગુરુ કરવા પડ્યા હતા. એમ દરેકને ગુરુ કર્યા વિના આત્મું ન હતું. કારણે તે

છે, અને તેમણે તે જુલવણીના સ્થળોમાં પ્રત્યેક સ્થળે સદગુરુરૂપ પોતાના બોમીઅભ્યેને ગેહરી દીધેલા છે, કે જે બોમીવા વગર આપણે આડે રસ્તે ચડી કુટાઈએ છીએ. જેમ કોઈ જુલ્લા પડેલા ધનીક મનુષ્યને, તેનું ધન વીગેરે કુટી સેઈ, તેની આંખોએ પાટા બાંધી કોઈ વીકટ જાનસમાના જાડ સાથે તેના હાથ પગ બાંધી દેઈ, કુટારાઓ આપ્યા જાય, અને તેથી તે જુલ્લા પડેલા માણસ રડારોળ કરી રહ્યો હોય, એટલામાં કોઈ ક્વાણુ મહાત્મા આવી તેને જાડ સાથેના બાંધેલા બંધથી છુટા કરી, તેની કુખ-દાયક હકીકત સર્વ સાંભળી, તેને તેના સ્વદેશે જઈ પહોંચાડી આવે, તેવીજ રીતે, આ સંસાર રૂપ જુલવણીમાં આપણે જે જુલ્લા પડેલા છીએ, કે જ્યાં માયાના આનંદ રૂપી ચેરોએ આપણું જ્ઞાન રૂપી ધન કુટી સેઈ, આપણી આંખે અબીમાન રૂપી પાટાઓ બાંધી, મમત્વ રૂપી જાડની સાથે, આપણને તૂંચ્યા રૂપી દોરાથી જકડીને બાંધી દીધેલા છે; જેમાંથી સમર્થ સદગુરુ રૂપ કોઈ ક્વાણુ ધર્મોત્તમ આવી, આપણા બંધોને તોડીને, આપણા સ્વસ્વરૂપ રૂપી સ્વદેશે સેઈ જઈ હેઠોચાડે છે. માટે જે આપણે માથે સદગુરુ ન હોય તો પેલા જુલ્લા પડેલા, વુટાયેલા, અને જાડ સાથે જકડીને બંધાયેલા પુરુષની પેઠે, રડારોળ કરી દુઃખવળીનેજ આપણા અત આનવાનો, આ પ્રમાણે નિશ્ચય કરના કમોન્દાસને સદગુરુ કરવાની અનુસ્થાના સમજાઈ, અને તેથી પોતાને માથે એવો કોણ સમર્થ સદગુરુ સ્થાપી, તેનો નિશ્ચય કરવાની ચિંતામાં પડ્યા. આ પ્રમાણે ચિંતામગ્ન બની, કપીરદાસ પોતાના આગળના તુર્લામ ક્વાણુ પામ, એકલા ઉપાડે દરીર બેસી રહ્યા હતા, તેવામાં ત્રણરુતુ નવપદા દ્વારાથી ગતિ પડી, ચારે તરફ વરચાદનું જોર રૂપી જલથી ધનધોર આપણે જવાઈ ગયું હતું. મોર તથા ચક્રી સફીવત રિયર સહ મપા. તમરાં અને હેડા જીવરાવણ સામાં. વીજળીના જાનકારા થવા સામ્યા, લીલગ વાપુની રહેરો વાવા માંડી

માનક પશિષિ પિયુ પિયુને ઉચ્ચાર કરવો શરૂ કર્યો; મેઘ રાત્રની વધ-
રામણીની નોળન ગમગમ સાગી કે દુરત થોડીવારે મહા ગંબીર અબ્ધથી
અવાજ કરના મેઘરાજા પધાર્યા, અને એવા જોરથી તેમણે રટિ કરવા
માંડી કે ઢોઢા મોઢા પછીના ગ્રોધ પૃથ્વીપર ઘસી આવ્યા વનસતાઓ
આંની સાથે વીટાઈ રહ્યા, સુરપતિ હાંડ રાત્રએ રાંચ બિરંગી ચાપ ચણી
રીધું, વાદળીઓ આકાશમાં સુપાને ઢાળી એક વચ્ચરપ બની રહી હતી.
દેડકાં અને તમરનાં સબ્દ ઉપી છુંદગીઓ લમ લમ ગાજી રહ્યાં હતી.
મેઘના ગમગમ કંપી મુદગનો ખરલ કને પડી નેહા હતો વિજળી ત્રા
ગમગમ કરી પુષ્પના મોઢા ન હાથેના વાજે કિપગકિપગ ફેકાં ગેલા હોય
તેવું જાણીતું હતું અને જાણીતું હતું. પી કાલસમા રાત્રના પી વિંધો
થયો જે થ તેવું જાણીતું હતું. પા. ના. ગમગમ ગમગમ હતું. ગમગમ ગમગમ
નળીન પા. ગમગમ ગમગમ ગમગમ ગમગમ ગમગમ ગમગમ ગમગમ ગમગમ ગમગમ
પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ
નહા તેવું પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ
કાકાડા રાત્રના પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ
પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ
અસંખ્ય પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ
પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ પદમ

ફેરફેર

બેઠા બેઠા હર નાઈ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
બેઠા બેઠા હર નાઈ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦

રહ્ય કમલ બિરાજીત શ્રી રવિચંદ્ર મેરે રામી કબીર
બિસરે જા, બળ આપ મ્હાવે સો કરો; મ્હાવે ગુર તારો
યા મારો, મ્હાવે વો મુજી કરે જોરો રામજી. (સ્વનત)
રામજી શ્રી રામ રામ રામ.

સામાન્ય હ—બેટા કબીરજી હમને તો તુજીકો આજ્ઞાસે બેટા જનના.
પરંતુ સારી કોશીપુરીમે જો જાન સોકે છે, વો જહા-
તક ન સમજે, વહાંતક હમારે તુમારે નિંદા પાત્ર ઉતરી
જનવાલા. કયો કે રવત: કાસીરાજાં ઓર હસિકો સખ
રેયત, જનતી છે કે કબીરા મ્હેચ છે, ઓર ઉસકો આમણુ
વર્ગ કબી ઉપદેશ ન દે સકતે છે, બધે મ્હેચકો સ્પષ્ટ બી
કિયિંત ન કર સકતે છે. મ્હેચ કબીરેકો સ્વામીજીમે
રામનામ કયો દિયા જાય, એસા કહા કરેજે ઓર સખો
માણુમ છે કે તેરા તનુ મ્હેચ છે પરંતુ રામજીકી કૃપાસે
તેરા ચિલા વિમલ તનુ હમ જાનતે છે; છરસે ઉન આઝાની-
આસે કેવલ નિર રહેતે છે ઉતરી સમજાયે; હર ક્ષણે
દે મનાયે. હમને જો તુજીકો આજ્ઞાસે બાલકા જનવા છે,
વો ચારહી જુગમે રામજીને ફરમાયા હુવા ગ્રાહીર ફરમાન છે.
છસ વાસ્તે હમ સખકો રામજીકી હમ્દાસે ઉતાર દે દેજે.
પરંતુ બેટા કબીરદાસ, તુમ્હારી રામનામકી સચ્ચી કમાણકી
કસોટી બળ કાસીરાજાં કરને કે કાયે કુછ તંત્ર રમેગા
જો બંકિત તુમ્હારી પરિક્ષા સેને કે વાસ્તે અગર ચાહ કર લે
તો આપ બેધકક હોકે બરાબર પરિક્ષા દેના, કસોટીમેસે
કબીરેકો જાગના નહીં. સચ્ચે મ્હારે રામ કે અંકર પુરન
મહા રખકે હિંમત કે બાપ નીચદીન કરતેહી રહેના. તે

કબીરશાહ—ભરોભર સ્વામી, મેરો ધર રાખજને ખડી નિર્મિતિ રી
 હવે, ખડી કૃપા કી હવે, મેં યુગામતો રસીદીન ભવ ભવ
 સાગર સમીપ નિવાસ કરેયા, પ્રસાદ સેનેરી યમજી બંધ
 હમીયા દોખી, તખ હપર હપર ધોડી રે ભો પાલમા
 પચાત સત્તર આ ભવયા—

રામાનંદ—મેઢા ગૈરી તેરી હમીયા પ્રહારમે દિવા આમમમે પુતિ ને
 યસા ભવ રેખને રહના, હમ રોમ ભાન કરો અમી
 આવત હે.

આટલું કબી રામાનંદ સ્વામિ વીરામ થયા અને તેમના સીંચ
 અપસુ પ્રેમી કબીરશાહ યુર મહારાજની આગા મુજબ, આમમમાં
 સરત રહે તેવી રીતે આમમની હેઠ નજીક બાદેર હરપાળની પી
 પતંગીયા ઉપર બેસી રહ્યા. સ્વામિ ભાન કરીને આવ્યા. તે વખતે
 કથા ચલતુ કરવા આવનાર પુખ્તસીએ એકાદ વચ વચ હતા, અને
 હમીયના વખત કરવા આવે કથાને પછીયાર પચીસી એક મદોમાંથી
 નેતું કારણુ છુ હતો, તે કોમવા સાચા. સ્વામિ તમાનક નો અગીને
 બાકો પડો તાખી પોતાના હોર મકિલી મેચ કથા થડી પડ્યા,
 હોરજીને ચારવાને દુહાને હર આકા હોવાથી, ભવવાનક મળામાં
 અસી હાલો ન હોય; અને એ વચ્ચે હોરજીના વચમાં હર જોરને
 ન હોરજીના મારાવરેલો દુહા પડી ભવ તેવી તમાને પચીસી હાલો
 હતો. રામાનંદ સ્વામિ અંથી ભવવાનક મળામાં હર રેડી રીતે
 બારોવચે એમ સિચરે હવે હોરજી કબીર કથા રહ્યા હતા. રીતજ
 હવે કથાને હર પછી થાપી હતી, અને હોર મેચમાં અંધુ કૃપકથ
 મનેજીને હીપે, હર વચ બાડી. તે એક થોડો વજુ ભવવાનક, અને
 હોરજી સાચા કે સ્વામિજી, આવ ને હા હવે રહો મેનને વરે થાપી,

અને રામાનંદ સ્વામિ પણ કયા કહેવાને પોતાને આસને બીરાજવા રામ-શીશનિધીને પણ રામાનંદ સ્વામિએ કળીરને શિખ બનાવ્યા તે વાતની ખબર પડી હતી; જેથી રામએ પણ સોંકળી પેડે સ્વામિએ નિવેક સતીત કપોડા દેવા માંગ્યો; પણ રામ પોતે સ્વામિએનો શિખ હતો, જેથી વધારે બેઠી ન શક્યો. આ સમયેનું કહેવું મધુ સાંભળી સેઇ, પછી રામાનંદ સ્વામિ, સર્વના સમાધાન અર્થે, મનુષ્યવર્ગનીએ પ્રભાણે સર્વને કહેવા સામ્યા. "મહાશયો, કળીર મતેચ્છ નહીં દે, પરંતુ એક સમિતિક વિદ્યા વિગ્રહ રામજીની ઈચ્છાસે પ્રગટ ક્રુષા તત્ત્વ છે, એ પુરુષ છે સો, હીંદુ મુસલમાન હોનેહો સમાન દે. તમ અંતઃકરણસહ અજ્ઞાન આવરણસે મનો ધર્મીકો સ્વયં આક્રમાને તીરાપણ કરતે હો. શિર દમ અંતઃકરણસે રહીન હોતે જ્ઞાનજી પ્રાપ્તિ કરો મનો ધર્મીકો લાભ કરો, સર્વેન અપને આક્રમસ્વરૂપમેલી નિમગ્ન ગ્રહેતે દે."

જ્યારે ડોહ સાધુ કળીરને ધરે આવતો, તારે હિંદુ રાદરસમ મુજબ પોતાના આદરજાની જગ્યા પોતે લીધી કરીને તે સાધુએને બેસવા અને આરામ માટે સજ્જ કરી આવતો, અને તેઓ માટે રસીક વજેરે કરી ખાવાનું પૂરું પાડતો અને એ રીતે સાધુ સતેલી આવતાસ્વામતા કરવાને તે કરી પછાત પડતો હતો નહિ.

જ્યારથી કળીરને એકા તરીકે સ્વામિ રામાનંદે કબુલ રાખ્યો ત્યારથી કળીર નિલ પોતાના યુર પાસે જતો, અને તેમના તરફથી જ્ઞાન મેળવતો, તેમજ ત્યાં જે પડિતો રામાનંદ સાથે વાર્તાવવાક કહેવા આવતા તેઓને પોતે જવાબ આવતો. પોતાનું વ્યવસ્થા કામ જુ માણુ કળી તેમણે જે કમાઈ કરતો તેમણે પોતુંક પીતલી, પા 'વપથી' નિમાને આવતો, ને જાડી મધુ એ સાધુસંતને જમણાને

છેવટે, કબીર કહે છે કે, આ પંડિતજી! આવા આવા મનનાં જમો (વહેમો) મૂકી દેઓ, અને રામની શરણે રહેતા જાઓ, વાને કૃષ્ણાણી ચિન્તી (ભાદુરથી) હું અભગાઇ જાઇશ એવું કંઈયું છોડી દઇ ખુદાને દેખાંમાં મળવાની તમનીજ કરો.

આ વચનો સાંજળી, પેસો પંડિતજી સાંત થઇ ગયો, અને કબીર આગળ પોતાનું માથું નમાવી, વિનંતિ કરી કે મને વધુ બોધ આપો. કબીરે તેને સત-નામનો ઉપદેશ આપ્યો, અને કમાડી સાથે તેનો વિવાહ કરી આપ્યા. આમાંથી જે સંતાનની ઉત્પત્તિ થઇ તેને “કબીર વંશ” કહે છે.

કબીરના ધર્મને લગતા વિચારો.

કબીર જન્મે મુસલમાન હતો, તેમજ તે સૂફી પંથનાઓ સાથે મળેલો હતો એમ અનેક તરો ઉપરથી માની શકાય છે. એની પોતી ઉમેદ દિંદુ અને મુસલમાનો વચ્ચેનો અત્યંત-મદ કાઢી નાખવાની હતી. આથીજ એ એક મુસલમાન જના, કાંસી પનાન્યમા નિવાસ કરી રામા નાંદના પંથનાઓ સાથે જોડાયો એના ઉપદેશથી યુના વિચારના દિંદુ અને મુસલમાનો જાદુ કરવાના હતા, આથી આ જન્મે તરફનાઓએ બાદશાહ સિકંદર મેની અમલગના માટે ફાંદ કરી હતી.

ફારસી તારીખના એક સવાધારી ‘અલિસ્તાન’ નામે કિતાબમાં તેના લેખક “મોદનિન ફની” જે અકબરના અમલમા ધર્મ ગયો છે તેણે કબીર સજથી સખત. જખાનુ છે કે તે એક વધુકર અને “મુવાદિદ” કહેતા એક હાને માનનાર હતો. તે જખાલેયુ છે કે આમજાનની બાગમા તે મુસલમાન તેમજ હદ મદા પુરતા આગળ જતો. હતો, અને છેવટે તે ૩ માનદનો સિંચ જનયો હતો. નિચેની બાબદ પણ એ કિતાબમા આ પેશ છે.

કબીર જૂદ સમાની સમુદ્રમે, જનત હય સખ ઠોય;
સમુદ્ર સમાના જૂદમે, જૂઝે બીરલા ઠોય.
ઉપરથી દોઢ મધ, હીપથી મધ હીરાય;
કહે કબીર ચારો મધ, તાસોં કહો બસાય.

બાદશાહે કહ્યું, “અમારી કેમ ખાત્રી થાય ?” કબીરે કહ્યું
“શાહ! પૃથ્વી અને આકાશનો અંતર તો તું જો. ચંદ્ર, સુર્ય જેટલા
આ છેતામાં અસંખ્ય છંટ અને દાથી વગેરે અનેક જંતુઓ આવળવ
કરે છે. આ બધા તમારી આંખની પુતળીથી દેખાય છે. હવે આ
આંખની પુતળી સોપની બણીથી પણ બારીક છે.” બાદશાહે આ
સાંબળી કબીરનાં કહેવાને ખર માન્યું, અને તેને સધામ કરી, તેને
જોષ્ઠિ સાંજવા કહ્યું. લોકો આવી નારાજ થયાં, અને બાદશાહે
તેઓની ફર્માની દાદ નહિ લીધી કરી કહેવા સાગ્યાં.

કબીર પર પડેલી જફાનો હેવાત.

આ ચુકાદાથી કબીરના દુરમનો નારાજ થયા, અને તેઓએ
ઠેાપક રીતે કબીરને હેરાન કરવાની યા અને તો છવથી માર્પો જાય
જ્યવી પુક્તિઓ રચવા માંડી. કહે છે કે કબીરનાં ચમત્કારોથી લોકો
તેની ઉપર દિદા થતાં હતા અને કબીરને હાથરી અવતાર કહેતા, અને
ઠેાપક વાર તો તે ખુદાજ છે એમ પણ ઠેાપક મોઘતું. આવી વાતો
સમજીને શેહેનશાહ હંઝાદિમ લોદીનાં દરબારનાં કાજીઓ તેની ઉપર
બહુ રીસે બરાયા, અને કબીર ખુદાઈ દાવો કરે છે, અને એવો ને
ઠાઈ (ખુદાઈ) દાવો કરે તેને દેદાન હાની ચિસ્ટા થવી જોષ્ઠિ, એમ
રાખીને બંબેરાખ્યું, જેથી રાખી કબીરને મારી નાખવાનો ફુકમ કર્યો.
એ ફુકમથી રાજ થઇને કાજીએ લોકોની હા મેળવવા કહ્યું ને તેઓની
સામે કબીરને મારી નાખવાની મેઠવણ કરી.

અમિદાહ આપું.” બિજલીબાન પદાણે જ્વરજ કરી : “હું કાંઈ જાણી
તકલીફ તમને નહિ આપવા દઇશ.” કબીરજીએ આ સાંકળી દરમાખ્યું
કે કદિ આ બાળદમા તડાર કરી દાયોદ્વાય થતા ના. મારાં વચન જે
માનશે તે સુખી થશે. સાંધે દંડવત અને બંદગી કરી. સાંતાં મન
હિદાય થઇ ગયાં. કબીરજીએ ચાદર મોઢા ઉપર ઓઢી થઇ કહ્યું :
“દરવાજા બંધ કરી દેઆ.” દરવાજા બંધ કરતા એક અજાણ જાનિ
થઇ, જેની અસર મધાના અતનમા થત મજ. કબીરજી સત્ત્વ સોકમા
સિધાળ્યા દરવાજા ખોલતા ના રૂડા રહેમતા દુન અને એ ચાદર આ
બાકી પડી રહેલી જણા. એક બંદર અને એ દુન ન જુઝા ઉપાડયા,
અને બીજા ચાદર અને દુન રાંધે ઉતર્યા. ન જાણે મનને દુષ્ટોને
અર્થ આપા અને તે ઉપર નમ લી જગાતા. ન જાણે અને દુષ્ટો
ઉપર ડાળ નળવા એકજ મનિએ એ મનને દવમા ન રહે છે.
માનવને નખોલામઃ પા. મે. નાપ ના જ નજા દતી, તેમા
ને દરબી પ ના નાપ. ના નામ મા રાખી ન નોરના
છેકસા રાંધે નાચ પ્રમે ના —

રેમ મ

કુલહની માંચો મગજ ચારે,

હમ ધર આરેમ રાગ રેમ મરચારે.

તન રત કરહુ, મન રત નરહુ. પાંચો તલ્લ જરાલી,
રામ દેવ મારે પાડુન આરેમ મ નેજન મમતી
શરીર સરોવર ઓઢી કરહુ. પ્રધા વદ ઉચારા.
રામ દેવ સમ માનરે ઝેલા. ધનિ ધનિ કામ હમારા.
સુર તતીમો, કાકુકે આરેમ. મુનીજન નહસે અડાલી.
કહે કબીર હમ પ્યાહ ચલે હ. પુરખ અકે જલિનાની.

આજ હમારા કુચ હય. જમડા મેરા મુજામે,

કુચા નમારા સતકા. બેકુકે કરે મુજામે.

“ચેરાગ.”

જરથોસ્તીઓ મારે ધર્મ, નીતિ અને સંસારી બાબતોને
લગતું એકલું માસીક ચોપાન્યું.

ફરેક પારસી કુટુંબમાં વાંચવા લાયક.

“એકજ અદુરમજદની હીલા”.

આશુથી એક જરથોસ્તી બાનુ નીચે મુજબ મળે છે :—

“... ચેરાગની ક્રમક અજળ છે.” તે મીનાઈ રહિને વાસ્તે
સડીને રચતો પોરાક બધે છે. ત્યારે ચેરાગ આવે છે ત્યારે મારા
અંક મીનાઈ જ્ઞાનમાં વાને આદ્યમજાનમાં આમત વપેલા ચડતે પથથીમના
બાધને પુણું છુ કે “બાધ, આમે વખત ચેરાગના સખાલો કેઈ
છે?” તેના જવાબમાં બન કહે છે કે, “મને મળ્યા ઉપોમી છે.”
અને તેજ સખાલો આમે, તે બાળથી પછી કમજાની મદેનેને પચ
સડી સડીને રચતા વાને છે. એ સખાલો બધા નર ચટ્ટી અસર કરે છે,
અને વળી એ સખાલો બુદ્ધા બુદ્ધા નર નારીઆને દાથે સખાલા બની
તેની ક્રમક એકમતિ વામે છે એ મધી વિચવાનું કારણ જાનવાની
હતાસા થતા અતર આવાને જવાબ હોય કે, “એ મધી એકજ
અદુરમજદની હીલા છે.” પણ તે અકુનીજ માનેરી મહમ એ
પરમાર્થી હીને એજાનના રવર કમલ નવખાલો મદ છે. તે અકુનીજ
પતિત આવજ બુ બુદ્ધ લક્ષમ થી નીવળી કાચવાતર કેતરી રહયો
છે, અને તે એકુનીજ મહત્વાતર વજા મધી વાચકોને પોરાક
આપે છે.”

 અવી નાનમત નવખાલો મને જા સમવારાએ તમથી
ફર વખત આપ્યા રહે છે

સવાજમ—૧૫૦ અ.વ.૧૧૧ મ.૧૨ ૩ /

ચેરાગ બાંદીસા તવમાર્ગી

પ્રથમ કાન્ડ—અરદશીર નચરવાનટ બીડીધારીઆને સખત

સાંધી ઓખર વગર, ઘરમાં કરવાની કસરતોની નકશા સમજાવે સાથે.

(૧) કમરને મજબુત કરવાનો નકશો, (૨) ગરદનને મજબુત કરવાનો નકશો. દરેકના કીમત આના ૪.

સવારે બીજાનામાં લેવાની કમળાતને માટે ખાસ કસરતો (A) તથા એરતો માટે ખાસ કસરતોનો નકશો (B) બંને સાથે.

કીમત આના ૮.
નકશો C D નેર સકતી મેળવવા તથા એરતોની ખાસ કસરતો.

કીમત આના ૮.
લાંબા ઉડા ડમ (Deep Breathing) ની ફેરસા મજબુત કરવાની.

કીમત આના ૮.
ડોગપણું (Obesity) દૂર કરવાની ખાસ કસરતો ને ઉપાડી કીમત આના ૪

દવા વગરનો ડાક્ટર—ભાગ ૨ લે.

અપવાસ.—(ઉપવાસ)

અથવા

મનુષ્યને ઘટાં દરદાતું જડમુળ કાઢી શરીરને રોગરહિત અને પવિત્ર કરવાનો, એકલો ખરો.

કુદરતી ઇલાજ.

અપવાસની ઉપત્તી તથા પતિહાસ—તે કેમ, ક્યાં અને કેટલો કરવો તેની વિદ્યાનુસાર (સાયન્ટીફીક) સમજણ; અમેરીકા જેવા સઠીથી આગળ વધેલા દેશમાં તેનો ચપલો જહોજો પ્રસાર—અને મેં કંડો માણસોના ભત્તી અનુભવો તથા જાણના હાથક હેતુઓ.

૩૭૦ પેજ (૨૭ આટું પેપર ચીન્નો સાથે) કીમત રૂપીયા ૨-૮.
બે. પી. માદન—હેલ્થ કમ્યાર રીપો.

તથા નેચર ક્ષેપર સેન્ટીટરીયમ—સાંદાટૂઠા.
મુંબઈની એપ્રિલ, ૨૨ કરનાક રોડ એમલ ડોઝ ડોઝની પાસે છે.

દરદને કોઈની દવા માં ઠાકદર સાચું કરી રાંધત
 રસ, પુરતથીજ સાચું થાય છે.

नेथर क्यौर कनसस्तीग डम.

આનું (ગાન) દરેકથી પીડાતાં લોકો માટે આશીર્વાદ
 તથા બગર મદન કુદરતી ઉપાયોથી દરેક
 સાજાં કરનાર (Drugless Healer)

કાલ શાવક બેઠા આદ્ય D. P.

અમેરીકાની અરનાર મેકફેડન

કોલેજ ઓફ ફીઝિક્સ યુનિવર્સિટીના પેલ્લસા માન્યપ્રત્યે

કેશવ — અહીં નીચા સ બીજામાં — એવાના રજવાની સામ.

માદનનાં દેશ્ય દેશ

한글: 44

શ્રી નેથર કયોર મેનેજારીયલ

(सं-पुस्तक-सं. २०००/२००१) के अन्तर्गत प्रमाणित किया जाता है।

सुधामा ४ नं० ४५१ ४५२ ४५३ ४५४ ४५५ ४५६ ४५७ ४५८ ४५९ ४६०—सुधामा
४६१ ४६२ ४६३ ४६४ ४६५ ४६६ ४६७ ४६८ ४६९ ४७०

[illegible]

20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854.

$$d_1 = d_2 = \dots = d_n$$

9 22 40 44 48 52 56 60 64 68 72 76 80 84 88 92 96 100

Page 10 of 10

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

